

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 531 · CENA 75,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

ZLATNA ŽICA

D 1,90 €; CH 2,60 CHF; A 1,70 €; NL 2,00 €; B 2,00 €; BIH 1,80 KM; MK 45,00 DEN; CG 0,75 €; HR 10 KN; SLO 1,80 €

★ **DOK HOLIDEJ** ★

531

Frenk Larami

ZLATNA ŽICA

MARKETPRINT

EDICIJA WESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 531

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

M.A.P.

Naslov originala

Frank Laramy

GOLDEN TRAIL

Štampa: 25. VII 2018.

Tržište: 03. VIII 2018.

CIP–Katalogizacija u publikaciji
Biblioteka Mатице српске, Нови Сад

82–31 (5)

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: M.A.P.

Naslov originala: Frank Laramy – GOLDEN TRAIL

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Bilo je to na Divljem zapadu, hiljadu osam stotina šezdeset i neke... Tragajući za divljim životinjama traper Logan Rodžers stigao je do jedne pošumljene padine i zastao da predahne u senci kleke, prilično retkog žbunja na tom škrtom tlu. Od uzanog udubljenja koje je pre mnogo stoleća načinio potok nastala je tokom vremena neka vrsta uvale, odnosno okna visokih zidova, koji su sada traperu zaklanjali od vetra.

Zato je mirno zapalio vatru kako bi se ugrejao i skuvao kafu.

Sedeći pored vatre i uživajući u toplom napitku, umorni traper se odsutno igrao sa nekoliko kamenčića.

U jednom trenutku je zagledao kamenje nepravilnog oblika i iznenađeno shvatio da su prošarani nekom materijom zlatnog sjaja. Iako osim burme svoje majke još nikada nije video zlato, traper je, vođen nekim unutrašnjim instinktom, stavio jedan od svetlucavih kamenčića u džep, krećući sutradan dalje, ka novim dalekim lovištima.

* * *

Satima su ćutke jahali jedan uz drugog tako da je neupućeni posmatrač mogao da zaključi kako ih vezuje jedino činjenica da zajedno putuju ovim pustim stenovitim predelima, čak i da su jedno protiv drugog.

Ali, nije bilo tako.

Dvojica ljudi su jahali u potpuno istom tempu: viši i krupniji, povremeno je ispod oka pogledao svog saputnika sa neskrivenim izrazom zadovoljstva. Dok Holidej, slavni pustolov i strelac, bio je u punoj formi. Vajat Erp, vezan neobičnim prijateljstvom za ovog, nekada otmenog zubnog lekara iz Bostona bio je verovatno jedina osoba na Divljem zapadu koja je dobro poznavala legendarnu ličnost o kojoj su kružile neverovatne priče. Neki su ga čak smatrali otpadnikom od zakona, desperadosom i revolverašem. Utoliko je više iznenađivala i zbunjivala činjenica da je Vajat Erp, jedan od najnepomirljivijih

boraca za red i zakon, prijateljevao sa njim.

Jahali su bez žube, uživajući u surovj prirodi neverovatne lepote. Iako je izgledalo da u krugu od nekoliko kilometara nema žive duše, šerif je izvadio durbin pričvršćen za sedlo i osmotrio predeo.

– Indijanci? – bilo je sledeće kratko pitanje Doka Holideja, izrečeno bez trunke uzbuđenja.

– To nije njihov način, sigurno je neki traper.

Doista, oštro sočivo Vajatovog dvogleda uhvatilo je dim koji se dizao iz logorske vatre traperu u čijem džepu se nalazio kamen isprepletan materijalom zlatnog sjaja.

Posle izvesnog vremena traper Logan Rodžers primetio je dvojicu jahača. Za trenutak se trgao, ali se brzo umirio vidući da mu se otvoreno približavaju. To je bio svojevrsan znak da je brzo prestao da podozreva. Kada je mogao da im razazna lica i konje koje jašu, osetio je neko neodređeno divljenje za ovu dvojicu visokih, dostojanstvenih posetilaca.

Uprkos tome, Logana Rodžersa nije napuštala uobičajena opreznost čoveka naviklog da se gotovo svakodnevno sukobljava sa surovom prirodom i neobičnim ljudima. Osim toga, osećao se pomalo bespomoćnim zbog rane na bedru i lake groznice koja ga je obuzimala.

U međuvremenu, dvojica neznanačica su prišla ne silazeći sa konja. On im klimnu glavom u znak pozdrava.

– Imate sreće gospodo – dobacio je prijateljski. – Kafa se još nije ohladila.

Šerif i njegov prijatelj mu učtivo otpozdraviše i sjahaše.

– Hvala, mister – dodao je Erp blagim glasom. – Kafa bi nam stvarno prijala, zar ne Dok?

Traperu nije promaklo ovakvo uslovljavanje. Dakle, ovaj elegantni neznananac je lekar, zaključio je. To je dar sudbine, zaključio je, odmah pomislivši na to da bi stranac mogao da mu pomogne Ali, da li da mu se obrati za pomoć? Jeste da bi tako otkrio svoju slabost ali se dvoumio jer je pogled tih ledenoplavih očiju bio tako neprijatno prodoran!

Njegove muke prekinuo je sam Džordžijanac. Naime, iskusno Holidejevo oko odmah je primetilo da traper ima groznicu.

– Vi se ne osećate dobro, mister. U groznici ste. Šta vas muči?

– Grizli, doktore! Stara, ali povampirena rana! Izgleda da se dala na zlo... Čak me i groznica trese.

Dok je bez reči prišao konju i skinuo torbu od krokodilske kože koja mu se uvek nalazila uz sedlo.

– Da pogledamo tu ranu, mister...

– Logan Rodžers, gospodine. Hoće li boleti?

Holidej kao da je prečuo pitanje. Ugledavši zagađenu ranu na trape-rovom bedru, otvorio je kutiju sa instrumentima i predao se poslu. Posle nekog vremena pružio je Rodžersu kožni remen i kratko dobacio:

– Zagrizite!

Čišćenje rane bilo je veoma bolno i tajalo je gotovo pola sata. Kada je konačno završio, Holidej je iscrpljenom čoveku dao nekoliko kapi gorke, tamne tečnosti.

– Ovo će vam smanjiti groznicu, mister. Sada pokušajte da spavate. I mi ćemo noćiti ovde.

On klimnu glavom i zahvalno ga pogleda.

– Ne bih želeo da zbog mene prekidate putovanje, mister.

– Nemojte se brinuti zbog toga. Ionako smo nameravali da negde pro-nađemo zaklon i odmorimo se – dobacio je Erp – Nekoliko kilometara dalje ili bliže, zaista ne menja stvar.

* * *

Osvanulo je prijatan sunčan dan.

Vajat Erp je otvorio oči i pored sebe ugledao spremnog i obučenog Doka. Mirno je sedeo i pažljivo posmatrao traperu koji je isprekidano i burno disao, očigledno mučen groznicom.

– Kraj je divalj, ali u isto vreme i neverovatno lep. Mogli bismo da razgledamo okolinu i potražimo nešto za ručak. Nikuda ne žurimo, zar ne Dok?

Slavni kockar se jedva primetno osmehnu. Bilo je jasno da njegov prijatelj želi da još malo ostanu uz traperu što je bila i njegova namera. Zato je klimnuo glavom i tiho dodao:

– Kriza još traje. Nije opasno po život, ali se krajnji ishod može znati tek za dva dana.

Tako je i bilo pa su sledeća dva dana proveli negujući traperu koji je posle dvadesetak sati polako počeo da se oporavlja. Posle prvog dana bilo mu je vidno bolje te je počeo da razmišlja kako da se oduži ovim ljudima. Shvatio je da mu je Dok verovatno spasio život. Torbe su mu bile prazne, bez ijednog skupocenog krzna koje bi mogao da mu daruje. Skromna ušteđevina koju je imao nalazila se u banci, u gradu udaljenom stotinama milja i jednim delom bila uložena u opremu za lov i hranu. Onda se setio svetlucavog kamena u džepu.

– Mi sutra ujutro krećemo dalje, Rodžerse – dobacio je Erp. – Dok mi je rekao da vam je sada mnogo bolje, to jest, da ste van svake opasnosti. To znači da se možete vratiti svom poslu što nas veoma raduje. Nadam se da će vam ovogodišnji lov biti uspešan.

Rodžers se zahvalio i prihvatio kafu koja mu je pružena. Neko vreme sva trojica su sedela pored vatre i ćutala, svaki sa svojim mislima i

planovima. Najzad traper glasno uzdahnu.

– Na žalost, još ništa nisam ulovio pa nemam uz sebe ni novca ni krzna. Zbog toga se osećam postićenim jer ni na najskromniji način ne mogu da vam zahvalim.

Dok ga prijateljski odmeri.

– I da imate, ne bismo primili, mister. Zato neka vas ne muče takve misli.

Rodžersovo lice iznenada sinu.

– Oh, setio sam se... Ipak postoji nešto što bih vam rado ponudio. Naime, nedavno sam na nedelju dana jahanja odavde pronašao zlatnu žicu – rekao je i izvadio iz džepa kamen protkan zlatom. – Reći ću vam tačno gde se mesto nalazi.

Holidej se blago osmehnu.

– Hvala, ali... nas dvojica imamo drugačije životne puteve. Ni u kom slučaju ne bih mogao da zamislim sebe kao kopača zlata. A ti, Vajate?

Erp ćutke klimnu glavim i pažljivo odmeri traperu.

– A zbog čega vi niste ostali tamo i iskoristili bogatu žicu, Rodžerse?

Ovaj ga mirno pogleda u oči.

– Ni mene zlato ne zanima. Volim prirodu i ovaj slobodan, nesputan traperski život. Navikao sam se da živim u divljini i samo dva do tri puta siđem do nekog naselja.. Čak i to mi je bilo dovoljno da čujem, vidim pa i osetim kakvo pogubno dejstvo na

ljude ima zlato, odnosno pohlepa za njim. Pravo da vam kažem, ono je za mene seme zla.

– Grešite, mister Rodžerse – odvratiti Holidej mirno. – Pohlepa i gramzivost nisu poroci koje izaziva zlato, ono ih kod jednog broja ljudi samo podstiče. Zlato je, pre svega, bogatstvo koje zemlja nosi u svojoj utrobi i koje se može koristiti u plemenite svrhe. Ono može omogućiti ljudima da lepše žive tako što će stvoriti bolja i uređenija naselja, sažidati škole, ambulante, izabrati dobre čuvare zakona, otvoriti razne trgovinske i zanatske radnje. Jednom rečju, ostvariti blagostanje.

Vajat Erp je iznenađeno slušao Dokovo izlaganje. Ovo je verovatno bio najduži monolog koji je njegov prijatelj u poslednje vreme održao.

Traper je zamišljeno klimao glavom.

– Vi ste na neki način u pravu, mister – kazao je, lagano izgovarajući svaku reč. – Ali zaboravljate da zlato može da donese krvoproliće, nesreće, prevare...

– Nesumnjivo, Rodžerse. Sa tim i ja računam. Međutim, organizovano društvo i jaki predstavnici zakona ipak će jednog dana sve dovesti u red.

– Ja lično nisam zainteresovan za to zlato. A ni vi. Šta onda da učinim?

– Moj vam je savet – nastavio je Dok u istom tonu – da naprosto ne žurite sa tim. Kada se negde skrasite

i upoznate više ljudi, odaberite one za koje mislite da im možete poveriti tako nešto. Bolje reći, omogućite da bogatstvo pripadne onima koji bi ga upotreбили na pravi način.

Rodžers se široko osmehnu.

– Hvala vam na savetu, mister. Mislim da ću baš tako postupiti.

Negde pred zoru Vajat Erp i Dok Holidej su nastavili put. Iza njih je ostao traper Logan Rodžers u potpunosti izlečen i bogatiji za jedno životno iskustvo.

* * *

Traper je, kao neku vrstu talismana, nekoliko godina nosio svetlucavi kamen u džepu, a onda ga najzad stavio u stari kofer među stvari kojima se nije služio, a nije želeo da ih baci. Napokon je „pustio korenje”, odnosno, nastanio se u jednom malom gradu u državi Misuri i otvorio gostionicu. Ubrzo se oženio, a onda proširio posao i iza gostionice izgradio konjušnice. Posao je išao dobro, dobio je sina i život je tekao mirno i bez većih problema. Povremeno bi se setio kamena i Doka Holideja i to onda kada su u gostionicu navraćali tragači za zlatom.

No, mir i sreća nekadašnjeg trapeza nisu bili dugog veka. Kolera, teška zarazna bolest koja se pojavila u kraju, pokosila mu je ženu i sina tako da je ponovo ostao sam. Ophr-

van tugom, jedno vreme se potpuno povukao u sebe. Ipak, živeti se moralo pa je polako počeo da se sastaje i razgovara sa prijateljima. Tako je jednom prilikom o svojoj nesrećnoj sudbini uz kafu razgovarao sa prijateljem gradonačelnikom.

– Stalno se pitam jedno te isto. Zar takve teške zarazne bolesti ne mogu da se leče? I zar se takve stvari ne mogu sprečiti?

Gradonačelnik uzdahnu.

– Može, Rodžerse. Verovatno se to u bogatijim i razvijenijim zemljama i čini. Mi smo još suviše zaostali i siromašni. Čuo sam da na starom kontinentu odavno nema ovakvih epidemija.

Posle ovog razgovora Rodžers je sve češće razmišljao o rečima Doka Holideja koje su se odnosile na značaj i moć zlata upotrebljenog u plemenite svrhe. Neko vreme se premišljao, a onda ipak prodao gostionicu i konjušnicu. Još uvek se osećao snažnim i pošto je izgubio svoje najmilije želeo je da se vrati predašnjem životu. Osim toga, nikako nije mogao da odagna čežnju koja ga je vukla u divljinu.

S druge strane, prijatelji su ga odvrćali govoreći da će umreti „napoiju” i da traperski život više nije za njega. No, on je ostajao čvrst.

– Kažete da ću umreti, momci. Pa šta, ja se toga ne bojim! Ali, pre nego

što se tako nešto desi želim još jednom da čujem zov divljih gusaka, da sledim tragove medveda ili losa, osetim miris slomljene kedrove grančice ili sveže trave na proplancima.

Kada mu je jedan prijatelj, trgovac, rekao da je sigurnije da ostane u gradu, mirno je dodao:

– To znam i sam, ali ima još toliko mesta koja nisam upoznao. Mogu samo da zamislim kakav je zalazak sunca iznad vrhova Teton masiva ili šta se krije u raskošnim dolinama Roki planina. Žao mi je što vas napuštam, momci – dobacio je okrećući se prema prijateljima – ali ja moram da se vratim tamo – dodao je, neodređeno pokazavši rukom u pravcu jugozapada.

Naravno, nije im rekao šta mu je na umu. Naime, želeo je da ostvari ono o čemu je dugo sanjao, to jest, pokuša da moć zlata upotrebi u plemenite svrhe.

* * *

Posle nekog vremena, zajedno sa četvoricom prijatelja istih shvatanja i namera, ponovo se obreo u divljini. Tačnije rečeno, sada su se nalazili na Svitvoteru gde su zapalili logorsku vatru kako bi se ogrejali i skuvali kafu.

Mladi Majk Piterson prvi je saznao traperovu tajnu. Bio je to snažan, hrabar i karakteran momak, uvek

spreman da pomogne i na svojim plećima ponese deo zajedničkog posla. Jednom rečju, radilo se o mlađiću koga bi Rodžers rado želeo za sina. Prvo je njemu saopštio tajnu i pokazao kamen, a onda dao da ga vide i ostali.

– Poveriću vam gde se nalazi i opisati mesto – kazao je. – Možete podeliti posed na četiri jednaka dela. Ja, međutim, od zemlje ne tražim više nego što mi sada daje.

– Prošle su godine i godine – rekao je jedan od njih pošto je saslušao celu priču. – Jesi li siguran da se tačno možeš setiti mesta gde se zlato nalazi?

– Naravno! Pa za traperu je to kao šetnja u gradu od radnje do radnje! Ako si jednom već bio negde uvek se možeš vratiti na to mesto.

Ali, sudbina se poigrala sa traperom Loganom Rodžersom i nije mu dozvolila da još jednom vidi mesto koje je tako dobro poznavao. Naime, otkrio je u blizini divlju mačku i kao pravi lovac krenuo za njom. Želja da ponovo oseti radost ulova oslabila mu je pažnju tako da nije primetio Indijance u zaklonu.. U trenutku kada je osetio opasnost strela mu se već zabola u srce. Ipak, uspeo je da opali jedan hitac i izusti žestoku psovku na jeziku Utaha koji nije zaboravio. Iznenadeni, Indijanci su

ustuknuli, okrenuli se i otišli ne skidajući mu skalp niti dirajući odeću.

Mladi Piterson našao je leš svog prijatelja tek nešto pre zoru, u travi vlažnoj od jutarnje rose. Sahranili su ga na jednom osunčanom proplanku ispod kedrovog drveta čija mu je raskošna krošnja dostojanstveno zamerala svaki nadgrobni spomenik.

Ipak, družina je bez oklevanja nastavila dalje; nisu imali sreće i u indijanskom napadu nedelju dana kasnije izgubili su još jednog člana. Uprkos tome, Piterson, Prajs i Ovens nastavili su dalje prema nekadašnjem planinskom reviru u kojem je traper otkrio zlatnu žicu. Znali su put kojim treba ići i imali opis mesta. Naime, Rodžers je posebno ponovio da je pravo mesto jedna vrsta doline iz koje se vidi planinski vrh pokriven glečcerom, odnosno najviša tačka u vidokrugu.

Lijam Prajs, Irac iz Dablina uglavnom je išao napred, odnosno puteljcima koji su se nalazili na većim visinama i pazio da ne naiđu Indijanci, dok su ostala dvojica pažljivije zagledala isušena korita rečica i potoka tražeći tragove zlatnih žica.

Inače, Lijam Prajs je došao na Zapad kao graditelj pruge, a zatim je radio kao vozač poštanske kočije da bi posle toga postao miner. Ovens je bio izuzetno snažan i hladnokrvan,

tip „dobrodušnog snagatora” na koga se čovek uvek mogao osloniti.

Bio je početak aprila kada su najzad naišli na uvalu iz koje se, kada bi se čovek okrenuo prema zapadu, video planinski vrh pokriven snegom.

– Izgleda da smo stigli – kratko je rekao Piterson.

Sjahali su i Ovens je kroz malo sito prosejao pesak sa dna udubljenja i odmah pronašao nekoliko zlatnih grumenčića. Drugi pokušaj je bio još uspešniji. Sledeći Rodžersove saveete krenuli su napred i ponovo pokušali ispod velike stene. Ovoga puta našli su još više i sada bili potpuno sigurni da su stigli na pravo mesto. Od sledećeg jutra radili su sistematski produbljujući usek i pri svakom novom pokušaju prosejavanja nailazili na novo grumenje.

Pred podne je Piterson predložio da odahnu, a onda seo u senku starog kedra i pripalio lulu. Lagano je odbijao dimove i pažljivo osmatrao okolinu trudeći se da mu ne promakne neki sumnjivi pokret ili znak. I kad god bi okrenuo glavu u pravcu zapada mogao je jasno da vidi planinski vrh pokriven glečcerom.

Pošto je završio sagnuo se da podigne lulu i tek tada primetio da je kamen na kome je sedeo sav ispresecan zlatnim nitima.

Piterson je odmah pozvao prijatelje koji su, obradovani, odmah nastavili

da traže dalje. Naime, Ovens je tražio uzorke nedaleko od stene dok je Prajs obilazio širu okolinu. Brzo su se uverili da je Rodžers govorio istinu i da je zlatna žica veoma bogata.

– Bilo bi najbolje da odjašem u Ajdaho – kazao je. – Potrebna nam je zakonska tapija i uknjiženje terena na koji pretendujemo, zar ne? Osim toga, ne možemo bez namirnica i alata.

– Ja ću pažljivo premeriti nalazište – dobacio je Ovens. – Lijam je bolji strelac od mene pa zato neka čuva stražu.

Uskoro se Prajs vratio iz obilasaka terena i opisao im na kakvo je sve kamenje sve naišao i koliko zlatnih žica je otkrio.

– Sva tri zahteva će biti jednaka pošto sve delimo na ravne časti. Da li je to u redu? – upitao je Piterson.

– Video si šta se dešavalo na drugim mestima na kojima je pronađeno zlato – kazao je Prajs. – Odmah su došli i dobri i zli...

– Da, to je tačno – složio se Piterson. – Ovde će se stvoriti naselje – dodao je i ponovo se setio traperove priče i njegovih reči da mu je ideju za upotrebu zlata u plemenite ciljeve dao čuveni Dok Holidej. I on sam je verovao u to, verovao je u ljude i njihove uzvišene ciljeve bez obzira što je znao da ga i najbolju prijatelji smatraju idealistom i sanjarem.

– Moramo da odaberemo teren i obeležimo parcele. Trebalo bi napraviti i mali pristupni put.

Prajs je pokazao na prostranu kameni terasu koja se nalazila oko dve stotine metara uzbrdo.

– Šta kažete na onaj deo tamo?

Piterson klimnu glavom i dobaci:

– U redu. A sada moram osedlati konja. Put do Karlsona je prilično dug.

II

Piterson se vratio tek posle tri nedelje.

Lagano je jahao prema logoru u kome su ga čekali prijatelji, praćen sa dvoje teretnih kola koja su bila pretovarena raznoraznom robom.

Prajs i Ovens su ga sa radošću dočekali i odmah prionuli na istovaranje. Kada su završili sa prvim kolima, Piterson se okrete prema jugu odakle se valjao dug oblak prašine.

– Evo ih, dolaze. Najeзда je počela!

– Dolaze u pravi čas – ubacio se Prajs. – Čini mi se da su nam Indijanci planirali posetu.

Sačekali su da se približe prva kola, ogromna i prekrivena arnjevima. Vozač je poterao zapregu prema improvizovanom putu i osmotrio obeležene parcele.

– Šta je ovo? – upitao je.

– Parcele – uzvratio je Prajs.

– I to jeftine. Dve stotine dolara za jednu.

Vozač je bio naočit, snažan čovek gustih brkova.

– Vi ste, momci, mislili na sve! – odbrusio je. – Ništa niste prepustili slučaju, zar ne? – dodao je bičem pokazavši na stenu iznad parcele.

– Za ono gore još nema zahteva?

– Tako nekako.

Snagator je zaustavio kola i sa ne-shvatljivom lakoćom istovario jedno od dva bureta. Odmah zatim na kola je zakačio limeno lonče.

– Jedno lonče dvadeset i pet centi! – obavestio je važno.

Prajs je hteo da ustane i pride, ali je Grejson, tako se zvao snagator, podigao ruku.

– Želim da trgujem i pravim poslove, ali ne po svaku cenu. Upravo sam se setio da uskoro stiže i Brajan Foster sa celom bulumentom. Ako imate dobro, bogato nalazište biće najbolje da ostanete trezni.

– Ko je Brajan Foster? – upitao je Piterson.

– On je čovek koji nikada ne traži uknjiženje nekog nalazišta. Dakle, ne čezne za tim da bude zakoniti vlasnik već jednostavno zaposedne ono koje mu se čini bogatim. Bolje je ne prigovarati mu glasno, izuzev ako imaš revolver u ruci, dobar si strelac i imaš nekolicinu ljudi koji ti pokrivaju leđa.

– Zar mu se niko ne suprotstavlja?

– Malobrojni su pokušali ali niko nije preživeo.

– Tako dakle? Nema nikoga ko je brži od njega?

– Ima, kako da ne. Recimo, Endru Sanders je brži – spremno je odvratio Grejson. – Ali... ko zna gde je on. Lično bih voleo da je ovde, ali šta da se radi. Jer, ovo će uskoro postati pravo naselje.

– Ovo je naše naselje! – podsetio je Piterson prkosno. – I u njemu ne želimo revolveraše!

– Ti sanjaš, drugar! – dobacio je Prajs grubo. – Veoma dobro poznajem ljude koji dolaze na ovakva mesta. Biće nekolicina dobrih vrednih tragača i jedan broj avanturista, uglavnom radnih i poštenih ljudi. Ostatak, što je brojniji deo, predstavljaće lupeži, kockari, ubice, lopovi i derikože! Biće tu i žena koje poznaju sva slična naselja na Zapadu, pogotovo ona u kojima je bilo neke gužve. Mnoge od njih su toliko prevejane i svirepe da će svakoga opljačkati za tren oka.

– Tvoj prijatelj je u pravu, mister – dobaci Grejson klimajući glavom.

– Cenim tvoje nazore, ali oni su ovde, šta da ti okolišim, nekako... na pogrešnom mestu.

– Ah, kako to pričate... – nije odustajao Piterson. – Potrebne su nam škole, trgovine, lekar i sve ostalo važno za dobrobit ljudi. Obrazovaće-

mo i gradski savet i brinuti o redu i zakonu.

Grejson značajno pogleda u Piter-sona, a onda se obrati Prajsu:

– Gde je ovaj momak živeo do sada? Očigledno je da je naivan kao neki dečak! Ha, samo što mu mleko ne curi sa usana...

– On je dobar čovek, Grejsone. I braniće ono u šta veruje!

– Tako dakle? Pa, u tom slučaju bi bilo povoljno da dobro rukuje oružjem. Za njega i njegove ideje bilo bi odlično ako bi se ovde pojavio Endru Sanders.

– Mislite da će biti tako gadno?

On slegnu ramenima i sa simpatijama odmeri Pitersona.

– Ipak, mogu da ti kažem da ćeš imati prijatelja koji će, po svemu sudeći, biti uz tebe, drugar. Dilan Hjuz se već uputio ovamo zajedno sa svojom malom štamparijom. On je čovek koji zastupa red i zakon i piše za svoje novine držeći sačmaricu nadohvat ruke. Biće možda i drugih...

I zaista, snagatorovo predviđanje se obistinilo pošto je u narednih nekoliko sati do nalazišta stiglo stotinak ljudi. Bili su neobrijani, prljavih čizama i zarasli u brade, litalice željne avantura i olakog bogatstva.

Sat kasnije, Grejson je ispraznio svoje prvo bure i odmah ga tako

praznog prodao jednom kockaru za trideset dolara. Njemu je ono dobro poslužilo kao sto za hazardnu igru „monte” sa tri karte. I tako, dok su se jedni kartali drugi su kupovali parcele i odmah postavljali šatore. U svoj toj gužvi našao se i vešt trgovac koji je odmah istakao tablu da prodaje alat i pribor za kopanje zlata.

– To je Aron Fišer – objašnjavao je Prajs. – Taj nikada ne preskače nalazište na kojem gužva tek počinje. Bavi se pre svega prodajom zemlje i ima dobar nos da oseti nove, unosne poslove. Ako vidiš da se sprema za odlazak, znaj da tu više niko nema šta da traži. Važno je da je i on za red i zakon.

– Ali... po čemu zna kada će gužva proći? – upitao je Ovens.

– Hm... valjda neka vrsta instikta za poslove koji mu leže. U svakom slučaju, napušta nalazište ili rudnik mnogo pre nego što je sve iscrpljeno, odnosno u trenutku kada oseti da više nema napretka.

Do sumraka je gotovo tri stotine ljudi sedelo ispred šatora na obroncima planine ili baš završavalo privremeni smeštaj. Od dvadeset parcela koje je Ovens obeležio i odvojio za prodaju već dvanaest je prešlo u posed novih vlasnika. Još dve su u međuvremenu preprodate sa određenim dobitkom.

Situacija se menjala iz časa u čas.

* * *

Počeo je da pada mrak i dvojica jahača približila su se mestu na kome su sedeli Ovens i Piterson. Prvi je išao bradonja, krupan čovek prodornih očiju, dok je drugi bio neupadljiv, pegav čovek retke kose.

Prajs je munjevito ustao i uperio cev puške u bradonju.

– Tražiš nekoga, Fostere? – upitao je.

Jahač nije odmah odgovorio. Ispitivački je odmerio snažnog Irca koji je sve hrabro izdržao. Videvši to, on se najednom okrete prema Pitersonu koji je takođe držao pušku u ruci. Što se tiče Ovensa, on je svoju pušku zaklonio ćebetom.

– Samo mesto da prenoćim – odvrati bradonja sa lažnom ljubaznošću. – Ovde nije tako nemirno i bučno kao dole.

– Ovo je ubeležena i zakonski upisana zemlja, Fostere.

– Samo smo tražili mesto za spavanje.

– Hm.. znam da je u Retvilu živeo jedan Švedanin koji te je pustio na svoju parcelu preko noći. Ujutru je nestao kao da je u zemlju propao. Rekao si da ti je prodao svoj teren i otišao iz naselja. Nemoj da osporavaš pošto sam bio prisutan, Fostere. Čak sam pomogao ljudima da ga

sahrane pošto je pronađen nekoliko dana kasnije.

– Samo širi takve priče i likvidiraću te.

– Već sam je ispričao. Zato nastavi put – odvratio je i otkočio pušku.

Foster je ljutito otpljunuo. Lagano je okrenuo konja i sa trojicom pratilaca pošao nizbrdo.

– Ubiće te prvom zgodnom prilikom – upozorio ga je Ovens.

– Potreban nam je čuvar zakona – kazao je Piterson. – I to što je moguće pre.

– Hm... teško će se naći šerif ako se sazna da su ovde Brajan Foster i Timoti Snajder. Oni jedu šerife za doručak.

– Trebalo bi ih isterati iz naselja.

– Nemoj to ni da pokušavaš, Majk. Znam da si hrabar, ali nisi brz na oružju kao što su oni. Za njih bi bio dobar neko kao što je Endru Sanders, Vajat Erp ili... Dok Holidej.

Piterson je pogledom obuhvatio svetle tačke u okolini: bili su to fenjeri i manje logorske vatre. Bio je tu i ogroman šator, jedna od onih „kockarskih špilja” kakve je sretao na mestima do kojih je dospela želznica. Iz unutrašnjosti su se čuli zvuci raštimovanog klavira kao i raskalašan ženski smeh praćen zveketom čaša.

– Dakle, sada imaš svoj snevani grad – dobacio je Prajs.

– Tako nekako. Ali... potreban nam je gradski savet. Šta kažete za Grejsona?

– U redu je. Treba ponuditi i Hjuzu, samo ako hoće da prihvati.

– Voleo bih da si i ti među njima, Lijame – kazao je Piterson.

– Bolje je uzeti Owensa, on je oprezan čovek.

– Ne, nikako! – odvrati Owens odlučno. – Ja ne poznajem te ljude. Osim toga, moram da radim.

– Pa, ko bi onda mogao da uđe u savet?

– Hjuz... ako pristane. I ako ga ne ubedimo, predložiće bar dva – tri valjana imena.

– Ha, i sam kraj bi trebalo da dobije ime, zar ne?

Prajs se blago nasmeši.

– Kada pogledam ovaj opšti metež, pada mi na pamet samo jedno ime, a to je Svejzi. Osim toga, tako se zovu i okolne planine.

– Pa, sada to možemo da prihvatimo. No, ubeđen sam da će jednog dana na ovom mestu biti mnogo drugačije – dobaci Piterson sa sigurnošću.

Prajs ga je značajno pogledao ali nije rekao ništa. Nije bilo nikakve svrhe govoriti mladiću sa Istoka bilo šta, čak ni onda ako je razuman, pošten i čestit. Dovoljno je pogledati ovaj metež i sumnjati da će ikada biti

drugačije. Uostalom, trebalo je živeti tu i sticati sopstvena iskustva.

Još u ranu zoru svuda su odjekivali zaglušujući udarci pijuka, lopata, testera i čekića. Dok su jedni hitali da iz nedara zemlje što pre izvuku što više, drugi su gradili kuće, radnje, kafane... Mnoga kola pretvorena su u privremene prodavnice svega i svačega, a kupaca je bilo sve više.

Novcem dobijenim od prodatih parcela Piterson je unajmio trojicu rudara da rade sa Owensom dok su se Prajs i Piterson smenjivali na straži.

Završivši svoju smenu, mladi Piterson se spustio niz obronak u naselje želeći da potraži Dilana Hjuza i razgovara sa njim. Iz razmišljanja su ga trgli pucnji. Pogledao je u tom pravcu i ugledao okrvavljenog čoveka koji je, teturajući se, unatraške izlazio iz velikog šatora – kockarnice. Držeći revolver u ruci srušio se u prašinu, a onda pokušao da još jednom stane na noge. Iz šatora je istrčao visok čovek u košulji potpuno izobličenog lica. I pre nego što je ranjeni begunac uspeo da se uspravi na kolena, kockar je pažljivo nanišao i pogodio ga u glavu.

Uznemiren prizorom, Piterson je hteo da istrči na ulicu, ali ga nečija ruka provučena kroz otvor šatora naglo zaustavila.

– Hjuze!

– Znam šta misliš, momče, ali ne-moj reći glasno da ne bi nastradao!

– Ali...ovo je bilo ubistvo!

– Tiše, sinko. Kao što vidiš, ubijeni je bio naoružan pa će se zbog toga ovo proglasiti nužnom odbranom. Moraš uvek misliti na to da si ovde, ako nosiš revolver a nisi izuzetan strelac, samo divljač izručena nemi-losrdnom goniocu. Ovo je, uostalom, Hanter Šort.

– Hanter Šort? Ovde?

– Zašto ne? Ovde miriše na zlato, momče. On je kockar i to dobar. Ovaj poginuli momak je verovatno mislio da je uhvatio Hantera u prevari. Ah, to nikada nikome ne bi uspelo! Time naravno ne trvdim da Hanter nema po koju rezervnu kartu na podu ili u rukavu i da je neće upotrebiti ako mu to odgovara. Ali je suviše vešt da bi ga u tome uhvatili.

Piterson kratko uzdahnu i pođe sa Hjuzom u šator. Kada se približio stolu, pogled mu je pao na veliki naslov raširenih novina „Ljudi ubijeni prvog dana”.

– Nisam precizirao broj – dobaci Hjuz videvši njegov pogled. – Naime, dan još nije okončan.

– Hjuze, želeo bih da obrazujemo gradski savet, veće sastavljeno od odgovornih ljudi –objašnjavao je Piterson. – Hoćeš li da učestvuješ u tome?

– To se ne slaže sa mojim zadatkom, poslom koji obavljam. Moram da ostanem neutralan da bih mogao da pišem ono što smatram da treba i da nazivam stvari pravim imenima. Treba da napadnem čak i tebe lično ako smatram da nisi u pravu. Ako pak, jesi, o tome ću povoljno pisati.

Piterson klimnu glavom.

– Mada mnogi ljudi ne vole da ih kritikuju, meni se takav stav strašno dopada. Sada nam je potreban šerif kao predstavnik reda i zakona. Možeš li mi preporučiti nekoga?

– Ne mogu ti pomoći, momče! Možda bih nekada morao da mu se suprotstavljam i napišem u svojim novinama da nije postupio pravedno i po zakonu.

– Pominjali su mi neke ljude.

– Na primer?

– Pa Endrua Sandersa, Vajata Erpa, Doka Holideja...

– Endru Sanders je brz, ali je revolveraš i ne bih mogao da ga preporučim. Holidej je još brži, ali njega ne možemo dobiti jer ne bi prihvatio ovu ulogu. Najbolje rešenje bi bio Vajat Erp.... ali on je prezauzet. No, ipak mislim da bi vredelo pokušati.

– Pokušati sa kime?

– Sa Vajatom Erpom. On je iskusan mirotvorac i uz to najbolji strelac koga sam ikada video.... osim Doka Holideja. Ako mene pitate, najbolja bi bila kombinacija.

– Kakva kombinacija?

– Vajat Erp i Dok Holidej. Oni su osvedočen tandem i začas bi očistili Svejzi.

– A Endru Sanders?

– Dobar je, ali ovaj kaos je isuviše težak zalogaj za jednog čoveka. Ipak, ako ne dobijete ovu dvojicu pokušajte sa njim. Onda neka vam je bog u pomoći.

III

Neobično prijateljstvo između Doka Holideja, nekadašnjeg zubnog lekara iz Bostona i slavnog šerifa Vajata Erpa trajalo je godinama, još od obračuna kod „Ok koralu” kada su se sudarili sa Klejtonovom bandom. Još nekoliko puta posle toga jahali su zajedno, ali putevi su im se češće razilazili. Holidej je postao najslavniji strelac Zapada, uprkos tome što on sam nije želeo tu slavu, već samo mir, tišinu i mogućnost da možda negde radi kao zubar ili pomaže nekom iskusnom lekaru čiji rad je cenio. To je i učinio nekoliko puta ali njegova neželjena slava uvek bi ga „odala”, a nasrtljivi i dosadni ljudi pronašli, iako se predstavljao pod tuđim imenom. Naime, nije bilo revolveraša ni kockara na zapadnim prostranstvima koji nije želeo da se ogleda sa Holidejem. Mnogi su jahali nedeljama, pa čak mesecima samo da bi ga našli i izazvali.

Poslednji okršaj odigrao se tek nedavno, pre samo nekoliko nedelja... Naime, ozloglašeni revolveraš Kolton Vilkoks saznao je u kom gradu se Dok nalazi i pohitao da ga pronađe pre nego što ga neko prestigne. Sa sobom je poveo još dvojicu mračnih tipova, rešen da uništi slavnog revolveraša po svaku cenu. Srećom, u istom hotelu je odseo i Endru Sanders i bez razmišljanja stao na Holidejevu stranu. Ishod sukoba su bile tri sveže humke za Vilkoksa i njegove prijatelje na mešnom groblju. Jedan metak pogodio je Sandersa u ruku, ali mu, srećom, nije zakačio kost.

Sam Dok još nijednom rečju nije pomenuo taj događaj. Iako je nešto načuo o svemu, Vajat ga nije ništa pitao znajući da će mu prijatelj jednoga dana sve ispričati. Za sada je još uvek ćutao i zadimljeno pušio svoju „havanu”.

Trojica jahača koja su im tog prepodneva grabila u susret nisu ličila na razbojnike. Zaustavili su se na pristojnom odstojanju i rukama dodirnuti obode šešira.

– Tražimo neke ljude, gospodo. Možda nam vi možete pomoći?

Vajatu nije promaklo da se Dokovo lice jedva primetno zateglo. Napregnuto je posmatrao nepoznate konjanike kao da je želeo da odgonet-

ne jesu li to opet neki izazivači željni njegove krvi.

– A koji su to ljudi koje tražite? – zapitao je Vajat hitro.

– Tražimo Vajata Erpa i Doka Holideja. U gradu smo čuli da su otišli u ovom pravcu. A tražimo i Endrua Sandersa iako ne znamo gde se nalazi.

Dvojica prijatelja se zgledaše.

– Endrua Sandersa sam video pre dva meseca – dobaci Dok nonšalantno – ali daleko odavde, na severoistoku. A zbog čega tražite tu gospodu, džentlmeni?

– Nama srećom nisu neophodni, ali kopači zlata iz novog bogatog nalazišta Svejzi jedva čekaju da se sretnu sa nekima od njih. Brajan Foster i još neki im zagorčavaju život.

Vajat Erp znalački klimnu glavom.

– Čuo sam za tu dvojicu ali ih dosada nisam sreo...

– Tim bolje za vas, mister, to su žderači živih ljudi. Ne prođe dan da nekoga ne izrešetaju. Kopači veruju da ih neko od ove trojice može spasiti i zvesti red i zakon. Rudari su osnovali grad i sada žele da formiraju gradsko veće. No, lupeži i dalje haraju i vršljaju okolo, pa im je potreban pravi šerif.

– I računaju da bi se neko od pomenute trojice prihvatio tog posla?

– nastavio je Vajat.

– Tako je – potvrdio je jedan od trojice konjanika. – Najradije bi angažovali Vajata Erpa jer jedan od ortaka u najboljem nalazištu nije za ovu dvojicu. On smatra da se grad ne može urediti na taj način što će poznati revolveraši poubijati i rastirati lupeže. On veruje u red i zakon. Pravi zanesenjak i sanjalica; želi da se naselje razvije u grad, da ima školu, sudnicu, trgovine, advokata i sve ostalo. Smatra da dobri i poštenu građani mogu na zakonit način da u gradu zavedu red i mir.

– To nisu sanjarije zanesenjaka – dobacio je Holidej. – To je sasvim moguće.

– Baš to je vlasnik najvećeg nalazišta i sam tvrdio! Čuli smo njegovu prepirku sa dvojicom ortaka. Rekao im je da su nalazište dobili od poginulog prijatelja koji im je odao tajnu mesta verujući da će zlato koje se tu nalazi biti upotrebljeno za plemenite, prave stvari koje će oni zastupati i braniti.. Uporno je odbijao da pozove u pomoć revolveraše tvrdeći da neće izneveriti svog mrtvog prijatelja, trpera Rodžersa. Nego, da ne gubimo vreme, gospodo. Moramo nastaviti put. Zbogom i sve najbolje!

Jahači se kratko pozdraviše i nastavili su u suprotnom smeru.

I prijatelji su ćutke krenuli dalje.

Na Dokovom čelu pojavila se jasna bora kao i uvek kada utone u duboko razmišljanje.

– Traper Rodžers? – dobaci Erp posle nekog vremena. – Zar ti to ne zvuči poznato, Dok?

– I Rodžers i Sanders. Osećam neku obavezu prema obojici, mada iz sasvim različitih razloga. Kao što smo čuli, traper je poginuo. Platilo je glavom ideje koje je prihvatio od mene. Da mu nisam punio glavu pričama o zlatu kao sredstvu da ljudi bolje žive i napreduju, možda bi danas mirno živeo u nekom gradiću i uz čašu piva ili brendija sedeo u salunu i pričao ljudima o svojim traperskim pustolovinama!

Erp odmahnu glavom.

– Ne možeš se osećati odgovornim za njegovu smrt, Dok, to nikako. U svakom slučaju, ja ne mogu da se mešam jer sam suviše zauzet. Dođuš, ni tebi ne bih savetovao da se uplićeš u tu avanturu, bez obzira šta je ideja vodilja.

– Nisi me shvatio na pravi način, Vajate. Ne osećam se odgovornim za Rodžersovu smrt, ali mislim da mi je obaveza da pomognem ljudima u novom naselju, pre svega tom mladom zanesenjaku koji želi da ostvari traperov zavet. Naravno... – dodao je oklevajući – još ni sam ne znam kako. – Molim te, uzmi kartu i pogledaj gde je Svejzi. Čuo sam da je

mesto dobilo naziv po obližnjem planinskom lancu. Da li je upisano?

Erp hitro razvi kartu.

– Evo... odmah... Dakle, to je oko dve stotine milja prema jugoistoku.

– Onda možemo zajedno do Ajdaha. Ja bih skoknuo do tog nalazišta, tek da vidim o čemu se radi. Pridruziću ti se u Ajdahu. Ako te ne zateknem tamo, ostavi mi poruku u najvećem hotelu u gradu.

Erp ga pogleda sa neodobravanjem.

– Možda će naći Sandersa i srediti stvar bez tebe.

– Mislim da je on krenuo u drugom pravcu i da su šanse onih ljudi da ga pronađu ravne nuli. Ako bi ga kojim čudom i pronašli, veliki su izgledi da stigne kasno.

– A možda neće ni prihvatiti poziv. Prilično dobro ga poznajem i znam da nije pravi revolveraš.

– Tačno. I sam znaš da je u nekim gradovima obavljao i posao šerifa. Ipak, verujem da će poći u Svejzi. To jest, ako ga ona dvojica nađu.

– Prilično dobro ga poznaješ, Dok – prokomentarisao Erp kratko.

– Da, naravno.... u Jeloustonu smo proveli nedelju dana zajedno.

– Ah, mora da si čuo za prepad onih lupeža... Sanders se pokazao izuzetno hrabrim i izvukao me iz klopke. Pritom je ranjen u ruku, ali srećom, kost nije povređena.

– Zaista neobično – odvrati Erp sa poluosmehom. – Hm... – već odavno sam čuo da taj momak poteže revolver i puca tako precizno... gotovo kao ti. Tako pričaju mada, ja ne verujem u sličnost sa tobom. Ti si... stvarno si izuzetan.

– To ti misliš pošto smo godinama zajedno. Ali, kratki susreti i površna poznanstva su nešto drugo. Ipak, kada smo u Jeloustonu posle tri dana sišli u salun na brendi doživeli smo nešto neobično. Naime, mesni pijanac koji je stajao za šankom ugledao je mene i Sandersa i brzo protrljao oči. „Grom i pakao”, rekao je zabrinuto, „popio sam tek dva viskija, a već vidim duplo”!

Uzeo je još jedan gutljaj i odmahnuo glavom.

– Ne, ne bih voleo da nađu Sandersa i odvuku ga u Svejzi. To bi mu poremetilo planove. Iz razgovora sa njim shvatio sam da želi da se smiri i negde počne advokatsku praksu. Pomenuo mi je da ga neki stari advokat zove za svog pomoćnika i pisara.

– Znači, on je obrazovan čovek? – primetio je Erp.

– Obrazovan, vedar, optimista i... prilično brz na pištolju.

– Da, glas o njegovoj brznoj desnici stigao je gotovo svuda. Zato ga stalno izazivaju na dvoboje i potežu oružje. U tome ste zaista slični, Dok.

On umorno klimnu glavom.

– Što se tiče Sandersa i mene, Vajate, jedino što znam da nas dvojica nikada nećemo poteći poštolj jedan na drugoga. Čak sam mu kazao da ga smatram bržim. On se na to nasmejao i uzvratio „Koješta, ubeđen sam da ste vi brži, Dok. Uostalom, nije ni važno. Jedino je bitno da tako nešto nikada ne proveravamo gledajući se oči u oči”. Zaista neobičan tip i jedan od malobrojnih koji mi se dopadaju.

* * *

Još neko vreme su jahali u istom pravcu, a onda je Holidej skrenuo na zapad dok je Erp imao nameru da nastavi prema Ajdahu. Pre toga su svratili u obližnju stanicu da zamene konje.

Samo što su sjahali i smestili se, unutra je utrčao čuvar i obratio se Holideju:

– Vaš brat je upravo stigao, mister! – dobacio je sa osmehom, verovatno zadovoljan zbog svoje oštroumnosti.

Dok klimnu glavom i okrete se prema prijatelju.

– To bi mogao biti samo Sanders – šapnuo je.

– I zaista, posle nekoliko minuta poznati strelac se pojavio na vratima široko se osmehujući. To je bio trenutak kada je iskusno Erpovo oko moglo da ih uporedi; sličnost je bila velika, ali samo na prvi po-

gled. Bez obzira na različito odevanje, Sandersove oči kao da su se bez prestanka smešile dok je Holidejevo lice uglavnom bilo bezizražajno, a pogled leden. Osim toga, dve duboke „gorke” bore oko usana davale su mu još ozbiljniji izraz.

– Ovaj susret mora biti bolji od prethodnog – dobaci Sanders prilazeći.

– Naravno da hoće, prijatelju. No, pre svega nam se pridružite. I odmah nam recite otkuda vi ovde? – odvratio je Dok. – I šta je to sa rukom? – dodao je primetivši da je Sanders napravio grimasu prilikom rukovanja.

– Sitnica – promrmľjao je mladić sebi u bradu.

– Sitnica, kažete? Da li je to od onog metka?

– Da, ali ostavimo sada to. Šta se događa u ovim krajevima? Vidim da ste u punoj formi i pojačanom sastavu... – dodao je i sa divljenjem osmotrio Erpa. – Ako se ne varam, vi ste šerif iz Dodž Sitija?

– Tako je – odgovorio je Erp pružajući mu ruku. – Da li su vas našla ona trojica iz nalazišta Svejzi?

– Ne. A zbog čega su me tražili?

– Da vam ponude šerifsku značku – kratko ga obavesti Dok.

– Svejzi? Da, čuo sam za to mesto. Naime, proneo se glas da je u pitanju bogato nalazište zlata.

– I mi smo to čuli – dodao je Erp. – Naravno, čuli smo i o svim ostalim događajima koji prate rađanje takvih naselja.

– Da, tamo se odmah okupi najgori šljam. Tu bi trebalo pomoći – promrmľjao je Sanders mršteći se.

– Možda, ali mislim da to nije za vašu ruku – opomenuo ga je Holidej.

– Ali... nije samo to – uzdahnio je Sanders. – Naime, ukazala mi se prilika da ostvarim svoju dugogodišnju želju.. Pozvao me je jedan stari advokat i očev prijatelj iz Duranda i rekao da obavezno dođem. Osim toga, većina očevih prijatelja je tamo na položaju tako da mi to otvara dodatnu perspektivu. Prema tome, sa žaljenjem konstatujem da ću morati da ih ostavim na cedilu.

Holidej ga pogleda sa odobravanjem.

– Imate jake razloge da se ne uključite. A to znači da će stvari morati da sredi neko drugi.

Sada se umešao i Vajat Erp.

– Baš si rešio da pođeš?

Holidej klimnu glavom i odbi gust dim.

– Da nemate tamo nekog prijatelja, Dok? – interesovao se Sanders.

– Tamo ih sigurno nemam. U stvari, radi se o jednoj želji, ideji traperera koji je tamo ostavio kosti. Ako u mestu ne zavлада red i mir od traperove ideje neće biti ništa...

Holidej je u nekoliko rečenica objasnio Sandersu o čemu se radi, što je ovaj prihvatio sa razumevanjem.

– Potpuno vas razumem, Dok, ali se bojim da će to zmijsko leglo biti suviše opasno za jednog čoveka. Izgleda da ću morati da promenim plan i da vam se pridružim.

Džordžijanac se osmehnu.

– Zar ne mislite da su dva ozloglašena revolveraša suviše za mesto poput ovoga, Sanderse?

– Možda, ali nužda zakon menja...

– Zaboravljate da nas gradski oci neće prihvatiti... iz prostog razloga što će se uplašiti da samo dvojica ljudi steknu toliku vlast. Ne, to nika-ko! Zato moram ići sam. Osim toga, nikuda ne žurim, nemam obaveza i nisam vezan bilo kakvim rokom. Zato ostavite Svejzi meni.

– Dok, rizik je preveliki i za najbolje među najboljima. Suočićete se sa gomilom šakala koji ujedaju... makar i sa leđa.

– Za vas je rizik još i veći.

– Bojim se da je Dok u pravu – umešao se Vajat svojim odlučnim, razloženim glasom. – Gradski oci će nerado angažovati dvojicu revolveraša koji kasnije mogu da budu opasni.

Endru Sanders zbunjeno zatrepta.

– Voleo bih da posle toga dođete u Durando, Dok. Znajte da ću vas čekati. I drugo... Pretpostavljam da ćete tamo sresti nekog Hjuza, od-

ličnog novinara i beskompromisnog borca. Pošten je do kraja i mislim da se na njega apsolutno možete osloniti. I na kraju... ne znam da li ću ikada moći za sve da vam se odužim.

– Ne mislite na to, Sanderse. Na ovom svetu ima malo raščišćenih računa.

U tom trenutku im je prišao kono-bar, pogledao u Doka i učtivo upitao

– Da li i vaš brat pije brendi, mister?

– Naravno – odvratio je on i uzeo čašu – Za Svejzi!

– Za Svejzi! – nazdravili su Erp i Sanders.

IV

Stanica za zamenu konja bila je ujedno i neka vrsta raskrsnice na kojoj su se razilazili putevi dvojice prijatelja. Šerif Erp je pogledom ispratio svog prijatelja nevoljno prihvatajući činjenicu da Dok odlazi sam u susret đavolskoj opasnosti. Znao je da je taj neobični čovek bio uporan, istrajan, oštrouman i povrh svega, brz kao munja. Iako je pomalo strepeo, duboko u sebi je verovao da će uspeti.

Naravno, znao je da će sa nestrpljenjem iščekivati vesti iz novog grada.

Vreme je prolazilo i Holidej se polako bližio cilju svoga putovanja. Približavajući se naselju, ugledao je visoku planinu obraslu šumom. Bila

je zaista monumentalna, nekako moćna, a u isto vreme i graciozna. Zato je lagano poterao konja ka jednom uzvišenju kako bi je sagledao u punoj veličini.

Sa mesta na koje je stigao ugledao je jahača u sedlu pre nego što ga je on mogao primetiti. U stvari, bila je to žena koja je mirno sedela i držala pušku na gotovs, kao da će svaki čas povući obarač. Isto tako, mogao je da vidi i dvojicu ljudi koje je žena sledila. Kao iskusan zapadnjak odmah je pretpostavio da su u pitanju kradljivci stoke i sitni lopovi kakvih se nagledao na svojim putovanjima.

Uz kratak uzdah vratio je dvogled u bisage i pošao niz planinu držeći odstojanje, a pre svega trudeći se da ga ne primete. Posle izvesnog vremena zaklonio se iza žbuna i nastavio da posmatra dvojicu lupeža koji su u međuvremenu stigli do krda. Neko vreme su se dogovarali, a onda poterali stoku kroz otvor između dve stene.

– Neko dolazi! – dobacio je odjednom stariji i zastao.

Mlađi se vratio nekoliko koraka nazad i osmotrio puteljak.

– U pravu si, zaista se približava. Izgleda kao Pakstonova, vlasnica ranča. Pazi, ne smeš da ustreliš ženu!

– Dejve, ponekad si strašno glup! Pa ko bi u ovakvoj situaciji ustrelio zgodnu ženu?

Mladić se namršti.

– Kurte, budi oprezan! U ovoj zemlji se nijedan iole razuman čovek ne upušta u bilo kakve igre sa ženama.

Kurt Blek se lukavo isceri.

– Ona je prilično daleko od kuće, zar ne, drugar? Osim toga, nema muža koji bi brinuo šta je sa njom.

– Ali zato ima dvojicu kauboja koji će sigurno brinuti za gazdaricu. Pa za sobom smo ostavili tragove koje bi i slepac mogao da sledi!

– Odavde pa nadalje to neće buiti slučaj. Bićemo pažljiviji.

U tom trenutku devojkica je ujahala u klanac. Ponašala se prilično slobodno i nije očekivala zasedu. No, pošto su je lopovi uzeli na nišan morala je da spusti svoje oružje. Ali, nije se uplašila.

– Samo sledim svoja goveda – kazala je hladno. – Izgleda da su oterana sa mojih pašnjaka.

Blek se ružno iskezi.

– Draga gospođo, otvoreno vam kažem da smo ih mi oterali. Momcima dole u rudniku zlata potrebno je sveže goveđe meso.

Mlađi razbojnik Dejv Andervud se nelagodno uzvrpoljio. Gledao je čas devojkicu čas ortaka i razmišljao šta bi mogao da preduzme.

– To su moja goveda i ja ću ih oterati nazad na ranč – kazala je devojkica odlučno. Iako nije pokazivala

strah, Holideju je bilo jasno u kakvoj je opasnosti.

– Pa... ako nećete da se ponašate razumno... – promrmljao je Kurt i spustio pušku. – Dejve, ako načini bilo kakav sumnjiv pokret pucaj joj u koleno ili rame. Ne želim da je ozleđim više nego što je to potrebno.

U tom trenutku Dok je izašao iz zaklona sasvim mirno, ne potežući revolver. Što se tiče Bleka on je prišao devojci i željno je odmerio baš u trenutku kada je primetila Holideja. Vidno se trgla, što je opomenulo Dejva Andervuda koji se okrenuo i povikao:

– Pazi, Kurte! Imamo društvo!!

Sada je i Kurt primetio pridošlicu. Radoznalo ga je odmerio i ono što je video nije mu se dopalo.

– Otkuda, si se ti stvorio ovde? Hajde, bilo bi ti najbolje da se izgubiš! Šta čekaš?

Džordžijanac je samo ćutao i posmatrao ih što je prouzrokovalo prilično neprijatnu i mučnu atmosferu.

– Hteo sam da ti predložim nešto – počeo je Holidej ledeno. No, pošto si se nedolično ponašao prema jednoj dami, svejedno mi je hoćeš li otići ili ostati. Obojicu će vas pre ili kasnije ključati lešinari.

Kurt Blek je osetio kako mu nešto neprijatno klizi niz kičmu. Ovaj čovek je bio tako hladan i ležeran da ga je to u trenutku zabrinulo. Oči-

gledno da je bio siguran u sebe, a verovatno je za tako nešto imao razloga. No, ni on sam nije želeo da se povuče. Kao iskusan i dobar strelac, bio je siguran u svoje mogućnosti.

– Nastavi put, stranče! – ponovio je trudeći se da mu glas zvuči ravnodušno.

– Ko mi to kaže? Čovek koji je ukrao stoku sa gospođinog imanja?

– Nazivaš me kradljivcem stoke, drzniče? – odvrati Blek preteći.

– Tačno. I ranije su te nazivali tako, zar ne? Bilo je tu još drugih imena kao što su pljačkaš, secikesa, razbojnik...

Kurt odjednom oseti užasan strah. Ovaj čovek ga nedvosmisleno poziva na dvoboj. Što mu je to bivalo jasnije, sve je više gubio želju da se pones sa njim.

– Kurte, to je izgleda Dok Holidej – upozorio ga je njegov ortak jedva čujno.

Melani Pakston, mlada vlasnica ranča pogledala je ukočenog i bledog Bleka koji je izgledao kao da je pred sobom video samu smrt. Zatim je lupež lagano i veoma oprezno skinuo ruku sa oružja.

Posle toga se umešao Dejv.

– Mister, ako nemate ništa protiv mi bismo odjahali dalje – rekao je ustreptalim glasom.

Dok klimnu glavom.

– Nemam ništa protiv, momci. Ako želite, slobodno idite.

Brzo i gotovo nečujno, obojica su uzjahala konje i ćutke odjahali kroz klanac. Dok ih je neko vreme pratio kroz dvogled, a onda ga ostavio i okrenuo se prema devojci.

– Zovem se Dok Holidej – kazao je lako se naklonivši.

– Ne znam kako da vam zahvalim, mister Holideje.

Slavni Džordžijanac je tek sada malo bolje osmotrio devojku i zaključio da je veoma lepa. Bila je visoka i vitka, kovrdžave smeđe kose i imala je braon oči sa zlatnim tačkicama.

– Ne znam kako da vam se zahvalim, mister Holideje.

On samo odmahnu rukom.

– Pustite to. Nego, biće vam potrebna pomoć da vratite krdo na ranč. Smem li da vam ponudim svoju?

– Naravno! I puno vam hvala!

Samo što su poterali krdo pridružila su im se dvojica jahača: jedan mlad, snažan i osion, dok je drugi, predesetogodišnjak sede kose delovao mnogo mirnije i pribranije.

– Niste povređeni? – upitao je devojku neobično lepih očiju.

– Nisam, Lendone pošto mi je mister Holidej pomogao. Bila sam nepromišljena i uletela.... pravo u nevolju.

– Holidej? – ponovi mladi kauboj trgnuvši se. – Dok Holidej?

– Da, tako se zovem – kratko je potvrdio slavni kockar iz Džordžije i okrenuo se na drugu stranu. Nije podnosio razmetljive žutokljunce kakav je bio ovaj mladić.

No, on to nije primećivao.

– Gde su ona dvojica? – upitao je brzo. – Jeste li ih ustrelili?

– Nije bilo potrebe – odvratio je preko ramena. – Priznali su grešku i pustio sam ih da se udalje.

– Šta? – zabezeknu se mladić.

– Dozvolili ste da se udalje. Pa znate ko su bila ta dvojica? Ja bih odmah...

– Ti bi sigurno zaradio metak – prekide ga stariji kauboj blago.

– Hvala vam Holideje – dodao je sa osmehom. – Uštedeli ste nam velike muke.

– Rado sam to učinio. A sada, pošto vidim da je sve pod kontrolom, mogu da nastavim put.

– Čekajte! – uzviknula je devojka hitro. – Zovem se Melani Pakston i vlasnica sam „Biver” ranča. Želim da vam zahvalim za sve, mister Holideje. Ovo su moji ljudi, Lendon Gardner i Sojer Hokins. Jeste da nas nema mnogo i da ne živimo u luksuzu, ali imamo odličnu kuhinju. Zato bi mogli da pođete sa nama, malo predahnete i okrepite se.

Stariji kauboj klimnu glavom.

– Gospođica je u pravu. U krugu od trideset milja nema bolje kuhinje.

– U redu, prihvatom poziv. Ali, neću se dugo zadržavati. Žurim da stignem u Svejzi pre mraka.

* * *

Pošto se okrepio Holidej je nastavio put i uskoro stigao do novog grada. No, nije se zadržavao u dolini već je krenuo uzbrdo, kamenitim obronkom. Tu je zastao i iz sedla osmotrio novo naselje, njegov položaj i okolinu.

Za to vreme Majk Piterson je ispiti-
vao uzorke kamenja iza glavnog nalazišta, sa druge strane stene. Čuo je topot kopita, pogledao oko sebe i video siluetu jahača. Visok, vitak čovek sa crnim „kalifornija” šeširom, tamnim kaputom i belom košuljom na kojoj je lepršala uzana kravata. U futroli se videla drška revolvera, veoma neobična i upadljiva. Beličasta drška od slonove kosti.

– Imali ste sreće? – upita ga jahač umesto pozdrava.

– Ovo je deo glavnog nalazišta koje je dosta bogato – odvrati Piterson učtivo. – Ja sam jedan od vlasnika.

– Hm... onda ste vi Piterson?

– Da – odvrati mladić pomalo nestrpljivo. – Šta mogu da učinim za vas?

– Na proputovanju sam – odvrati Dok pokazujući na naselje ispred sebe. – Rado posećujem nove gradove i uvek se pitam koliko dugo će opstati.

– Ovaj će istrajati, verujte mi.

– Možda, mister Pitersone. Ali, zlato i srebro su veoma nepouzdati, dolaze i odlaze. Potrebno je više od nalazišta i rudnika da bi jedan grada živeo i razvijao se.

– Imamo sve što je potrebno za tako nešto.

Neznanac se lagano osmehnuo, a to je „žacnulo” Pitersona. Poželeo je nešto da mu uzvрати, ali se u poslednjem trtenutku predomislio i nastavio sa poslom.

Jahač je pokazao vrh planine pokri-
ven glečcerom i dobacio:

– Ono mi se dopada, mister.

Piterson podiže glavu. U poslednjih nekoliko dana i sam je često upravljao pogled u tom pravcu.

– Taj vrh je zapazio traper koji je ovde našao zlato. I njemu se dopao i na neki način ga privukao. Mislim da Rodžers nije ni slutio kakvo se bogatstvo krije u nedrima ove stene.

– Verovatno ga to nije ni interesovalo. Možda je čeznuo da se nađe tamo gore, sasvim gore na vrhu. Mora da je lepo... – dodao je tiše, dodirnuo rukom obod šešira i nastavio put.

Piterson se ćutke vratio do šatora koji se nalazio dvadesetak metara dalje. Ispred ulaza je sedeo Prajs i pekao meso.

– Šta je kazao?

– Ništa naročito. Vidiš da nastavlja put.

– Pa, dobro... bar si ga upoznao.

– Koga sam upoznao? Nije mi rekao ni kako se zove.

– To je bio Dok Holidej.

Piterson se spusti na oboreno drvo.

– Dok Holidej?? – promućao je zbunjeno.

– Žao mi je što je odjahao – nastavio je Prajs mirno. – On je zaista silan čovek i biće nam potreban ovde pre nego što okončamo posao.

Piterson odlučno odmahnu glavom.

– Nije nam potreban, prijatelju. Ne, zaista nam nije potrebna takva vrsta ljudi!

Prajs je samo slegnuo ramenima dok je Piterson, isto kao i maločas, osetio neku neobjašnjivu srdžbu.

– Valjda i ja imam nekog životnog iskustva... – promrmljao je ljutito.

– Imaš, dragi prijatelju, ali to nije isto. Ti jesi radio sa drvosečama u planini ali, ne zaboravi da ti sirovi momci sa sobom nisu imali revolve-re. Ovo sada je nešto sasvim drugo, mladiću.

V

U gradu je već radilo nekoliko saluna smeštenih pod šatorima; postojale su takođe tri trgovine, kovačnica, pozorište kao i jedan tek izgrađen hotel od dasaka. Tridesetak brvnara različitog oblika bilo je rasuto po obroncima, mnoštvo ljudi je bilo pod

šatorima mada su neki spavali i pod vedrim nebom.

Holidej je nastavio da vijuga blatnjavim putem da bi se na kraju zaustavio ispred hotela. Sjahao je i iznajmio sobu po „basnoslovnoj” ceni od dva dolara za noć, i platio još četiri za kupanje i čišćenje odela.

Posle pola časa osećao se mnogo bolje pa je izašao ispred hotela i zapalio cigaru. Nakon nekoliko trenutaka grupa ljudi je uz veliku galamu izašla iz jedne grubo sklepane brvnare. Dok je među njima odmah prepoznao Pitersona koji je, rumen u licu, nešto govorio i gestikulirao.

– Dakle, ipak smo nešto uradili – čuo ga je Džordžijanac kako priča – i sada mi je laknulo. Izborićemo se za malo reda i zakona. Osim toga, Armstrong je dobar čovek.

Prajs, koji je stajao sa njegove desne strane, zlovoljno promrmlja:

– Biće dobro ako preživi jednu nedelju...

Majk Piterson ga razočarano pogleda – To je bila vraški pakosna primedba – kazao je razočarano.

– Ali, Lijam je u pravu, momče – dobaci Grejson. – I ne slutiš šta se sve može desiti. Armstrong je suviše pristojan čovek da bi ga tako nešto zadesilo.

– Ali... šta je sa vama? – pobuni se Piterson. – Zašto bi nešto trebalo da mu se desi?

– On je hrabar čovek i dobar strelac, ali to je nedovoljno, Majk. Armstrong nema čvrstinu, a ovoj rulji je samo to i potrebno: surova čvrstina koja ostavlja utisak!

Nastavili su put prema nalazištu i dalje razgovarajući. Svetlost iz naselja dopirala je čak do obronka, kao i zvuci klavira praćeni raskalašnim smehom..

Odjednom su se kroz noć prolomili revolverski pucnji. Bila je to prilično brza paljba. Čuvši je, Piterson stade i htede da pođe niz padinu. No, Prajs ga je zaustavio – Ne idi! Sada je tamo dole veoma opasno!

– Ali.. ovo nije pucnjava nekog pijanca već pravi revolveraški obračun, zar ne? Možda je Armstrong u opasnosti...

– Sve to može da sačeka do sutra. I eto vidiš, pucnjava je prestala.

– Ali se čuju neki glasovi – nije odustajao Piterson.

Stigli su do kolibe i radoznalo se okrenuli nazrevši u tami kako im prilazi nekolicina ljudi. Nisu mogli daobro da ih osmotre, ali onaj najsnažniji i najviši sigurno je bio Foster.

– Ni koraka dalje! – viknu Piterson oštro. – Ostanite tu gde ste!

– Niste baš gospoljubivi – odvratio je bandit podrugljivo – Ali, ne mari. Ja i moj ortak došli smo sa izvesnom ponudom. Ovaj... mislili smo da mož-

da hoćete da nam prodate deo svog udela u nalazištu...

– Kakve su to besmislice? – odbrusio je Piterson. – I zašto nas uznemiravate? Prijaviću vas šerifu za ugrožavanje mira i sigurnosti!

Foster se nasmeja.

– Šerifu? Nema takvog ovde!

– O, ima, ima, kako da ne. Niste čuli da smo izabrali šerifa?

– Imali ste ga, ali sada više nije među živima. Šta da se radi kada je čovek pogrešio i pokušao da potegne...

– Vi ste ga ubili? – dobaci Piterson zaprepašćeno.

– Nisam imao drugog izbora. Čovek je bio prilično naporan; prvo je hteo da nas prekine u zabavi, a onda se mašio oružja. Dakle, razmislite o mom predlogu, ljudi. Nudim sto dolara za četvrtinu nalazišta.

– Vi ste ludi! Pa ovo vredi milione! Bandit se nasmeja.

– Možda vredi, a možda i ne vredi. Uostalom, kolika je vrednost pokojnika?

Kroz mrak se čulo zapinjanje oroza.

– U redu, Fostere! – dobacio je Prajs.. – Znamo šta mislite i šta predlažete. Pošto ste nam sve rekli, siđite niz obronak pre nego što se pridružite šerifu Armstrongu!

Foster nije odgovorio. No, kroz tamu je jasno odjekivao njegov podrugljiv smeh.

– Ovo nije dobro – prošaputao je Ovens. – Pod hitno moramo nešto preduzeti!

Prijatelji su se složili sa njim i zabrinuti otišli na spavanje. Ujutru su im se pridružili Grejson, Fišer, Adam, Karpenter kao i Ajzak Linč, predstavnik kompanije „Vels Fargo”.

– Pozovite Holideja – rekao je Linč bez ikakvog uvoda. – Čuo sam da je došao u grad, ha? A taj čovek zna kako se postupa u ovakvim situacijama.

– Ne! – odlučno je odbio Piterson.

– Ne želim ga ovde!

– Šta misliš ti, Grejsone? Koga bi predložio?

– Pa... ako Holidej otpadne mogli bismo da pokušamo sa Calvinom Belom. Čujem da je baš sada u Ajdah. Koliko mi je poznato, uveo je red u dva stočarska grada u Kansasu.

U tom trenutku ugledali su trojicu jahača koji su im se približavali. Jedan je bio malen i dežmekast, a druga dvojica mlađi, izrazito mršavi i visoki.

– Kako sam čuo, potreban vam je šerif – dobaci debeljko zaustavivši se ispred grupe. – Ja i moji sinovi spremni smo da prihvatimo taj težak posao. Zovem se Kuper Makoj, a ovo su moji sinovi Oliver i Lukas.

– Ne! – presekao ga je Piterson.

– Trenutak, Majk – dobacio je Prajs i odmerio pridošlicu. – Kako ste došli

li na pomisao da možete održati red u ovako uzavrelom gradu?

– Već smo smirili nekoliko sličnih naselja. Tražim dve stotine dolara mesečno i po sto za momke.

– To je prilična suma. A znaš li da je ovde Brajan Foster?

Makoj se isceri.

– I on je samo čovek. Znači, i sa takvim se može izaći na kraj.

– U redu ako je tako – složio se Ajzak. – Oterajte Fostera i Timotija Snajdera iz grada i dobićete mesto.

Makoj zažmiri i odmeri ostale.

– Šta vi kažete? Da li se slažete?

Svi klimnuše glavama mada se Piterson kratko dvoumuio.

– Sada mi dajte značku – rekao je debeljko. – Potrebno mi je malo autoriteta

* * *

Pošto je obavešten da se u blizini nalazi ranč, Majk Piterson se uputio prema imanju Melani Pakston želeći da kupi goveđe meso.

Put je bio lagan i vrlo lako prohodan pa je na ranč stigao već u toku prepodneva. Ugledavši ga, Melani izađe na dvorište.

– Ja sam Melani Pakston – odvratila je osmehujući se. – Šta mogu da učinim za vas?

Piterson se zbuni. Na ovakvom mestu nije očekivao takvu lepoticu.

– Dolazim iz obližnjeg naselja i hteo sam da kupim goveđe meso.

– Izvoilite, udite, upravo razgovaram sa jednim gostom. Ovo je mister Holidej – kazala je pokazujući na čoveka za stolom – a ovo je....

– Piterson – dobaci mladić žurno.

– Majk Piterson. – dodao je prepoznavši u gostu čoveka koga je sinoć video.

– Mi smo se već upoznali, zar ne?
– dobaci Dok hladno. – Šta ima novo u gradu?

– Oh... sada možemo reći da imamo novog šerifa. Sinoć smo imenovali Kupera Makoja i njegove sinove.

Dok se kiselo nasmeši.

– Makoj je odabrao loš grad, mister. – Ubeđen sam da će brzo otići.

– Zar ga poznajete?

– Svakako. Taj je pravi lopov i ucejnivač. Kao šerif maksimalno koristi svoju moć i „dere kožu” vlasnicima kockarnica. Osim toga, ne štedi ni ostale trgovce i poslovne ljude. Ako se neko suprotstavi i neće da mu plati. vrlo brzo doživi neki „nesrećni slučaj”.

– U to ne verujem – dobaci mladić odlučno.

U prostoriji je zavládala mučna tišina. Piterson je shvatio da je pre-naglio ali nije mogao nazad. Kada je napokon podigao glavu uhvatio je Holidejev pogled. Ali i to je trajalao

samo sekund jer se Džordžijanac brzo podigao:

– Idem, dosta sam se zadržao – kazao je. – Hvala na svemu, mis Pakston – nastavio je i jedva primetno se naklonio. – Drago mi je što smo se ponovo videli – dodao je pogledavši u Pitersona.

– I meni – odvrati mladić iskreno. Čim je Džordžijanac izašao, on se okrete Melani.

– Čini li vam se da sam bio neprijatan ili pak uvredljiv prema mister Holideju?

Ona klimnu glavom

– Poznavala sam ljude koji su ustreljeni zbog mnogo slabijeg razloga. Nego, da pređemo na naš posao. Sve će biti u redu i sutra ću poslati kauboje da donesu meso do grada.

– U redu. Evo... Toliko je, zar ne?

Piterson se zahvalio, platio polovinu iznosa i uz ljubazan pozdrav izašao napolje

Kada se vratio u Svejzi od prijatelja je čuo da je za vreme njegovog odsustva u gradu došlo do gužve.

– Makojevi su ubili Sančeza, Majk – kazao je Prajs. – To je onaj čovek iz Novog Meksika koji je otvorio restoran na kraju ulice. Prvo su se nešto sporečkali u restoranu, a zatim je došlo do obračuna na ulici. Tu se našao i Foster koji je očigledno bio na suprotnoj strani. Oliver i Lukas su probali da ga neutrališu, ali... znate

vi Fostera. Ustrelio ih je za nekoliko sekundi. Naravno, matori se usprotivio pa su mu prikačili zvezdu, izudarali ga i uz podsmehe najurili iz grada.

Piterson se zamisli. Znači, on je bio u zabludi, a drugi u pravu. Zakon i red se nisu mogli održati na način na koji je on zamišljao. Doduše, bio je spreman da zajedno sa Prajsom, Ovensom i nekolicinom iznajmljenih radnika brani svoj posed i svoj rudnik. To je bila jedna stvar.

Ali, saasvim nešto drugo bilo je održavanje reda u gradu i njegova eventualna odbrana.

Uskoro je stigao i Ajzak Linč.

– Uveravam te, momče, da je Holidej je jedini pravi čovek za nas. Ne znam nijednog drugog u koga bi mogao imati neograničeno poverenje. I Grejson deli moje mišljenje.

– Dobro, samo... Meni se ne dopada da se grad po svaku cenu brani revolverom, – nije se dao Piterson.

– Šta znam, možda postoji još neka mogućnost...

– Nađi je sam – dobacio mu je Linč otvoreno. – Ali pre toga napiši testament pošto tvrdim da Brajan Foster nije najgori. Ima još desetine gorih i surovijih...

– Šta je sa tim tipom koga ste već nekoliko puta spominjali?

– Potrajaće nedelju dana dok ne stigne ovamo. Ako prihvati ponudu...

Piterson nervozno huknu.

– Za nedelju dana ti prokletnici mogu da unište celo naselje i sve što smo stvorili.

– Slušajte! – dobaci Prajs. – Opet pucnji!

Piterson se ugrize za usnu.

– Pa dobro, neka bude Holidej – složio se. – Više nemam ništa protiv.

Posle kratkog dogovora, članovi gradskog saveta odlučili su da Piterson i Ajzak Linč odu i potraže Doka Holideja.

– Neće nam biti lako da ga pridobijemo – rekao je Linč zabrinuto.

Naravno, niko od njih nije mogao ni da sluti da je baš to bio skriveni Holidejev cilj, odnosno razlog njegovog dolaska u grad.

VI

U mesnim novinama koje su se zvale „Pionir” objavljen je veliki članak koji je govorio o tome da „Svejzi šalje svoj prvi tovar zlata u vrednosti od pedeset hiljada dolara za Ajdaho Siti”. Pisalo je, takođe, „da najveći deo zlata potiče iz nalazišta Majka Pitersona i njegovih ortaka i naglašeno” da će šerif Dok Holidej putovati uz tovar kao oružana pratnja.

U smiraj dana Džordžijanac je izašao iz svoje hotelske sobe i uputio se prema kancelariji Ajzaka Linča. Tamo su već bili novinar Hjuz i Majk Piterson.

– Helo, mister Hjuze – pozdravio ga je Dok ljubazno i pružio mu ruku. – Kao što vidim, još niko vas nije ustrelio. Endru Sanders mi je rekao da brinem o tome – dodao je uz osmeh.

– I vi ste još uvek živi – dodao je Hjuze ljubazno, srdačno pružajući ruku novim posetiocu. – Ko što vidite dao sam vam veliki publicitet – dodao je pokazujući na novine.

– Hvala, mada mislim da nije bilo neophodno.

– To je moja ideja – objasnio je Linč. – Mislio sam da će to rasterati bar sitne ribe.

– Ali neće Šnajdera – dodade Dok mirno. – Još jutros je saznao za isporuku.

Hjuze nabra obrve.

– Kako, kada su novine štampane tek oko četiri popodne?

Dok odbi dim i u nekoliko rečenica im ispriča kako je jutros bio u izvidnici i tom prilikom primetio jahača kako grabi prema Šnajderovom skrovištu.

– Da nije Lendon Gardner? – zapita se Klajv glasno. – Možda je ponovo krenuo stranputicom?

– Ja nisam pominjao imena niti ću to činiti – odvrati Džordžijanac.

– Znam samo da je jahač išao iz pravca ranča Melani Pakston i da je Šnajder obavešten o svemu.

– Mislite da će rizikovati da napadne kočiju? Zar vas se ne boji?

– Endi Šnajder se ne boji ni boga ni đavola. Ali, on je oprezan čovek i ne želi da rizikuje. Uostalom, žica je bogata i zna da može očekivati sledeće Transporte. Videćemo kako će sada postupiti.

– Da odredmo jaču pratnju, šerife? – predložio je Linč.

– Učinio bih to da je bilo moguće.

– Onda... samo vozar i jedan čuvar?

– Tako je – odvratio je Dok i uz pozdrav izašao napolje.

Videvši da stoji pred ulazom, Hjuze krene za njim. Neko vreme su ćutke stajali i pušili, a onda neustrašivi novinar reče:

– Čudan ste vi čovek, Holideje. Pogled vam dolazi iz daleka kao sa nekog drugog sveta.

Dok začuđeno izvi obrve.

– Možda ste u pravu, mister Hjuze jer se često pitam da li je ovo moj svet. Je li moguće da su svuda nerazumevanje, kaos, mržnja i neprijateljstvo? Doduše, ima izuzetaka ali oni su gotovo zanemarljivi. I kao da baš to ljudima odgovara. Eto, uzmimo za primer ovaj grad. Većina su protuve spremne na svaki zločin i prevaru. Mnoge sam već viđao na sličnim mestima.

– Znate Hantera Šorta? I on je dole sa tim užasnim društvom. Pre dva

dana je ustrelio čoveka koji ga je nazvao varalicom.

– Onda je jadnik to i zaslužio. Hunter Šort još nikada nije varao za kockarskim stolom.

– On je veoma brz, mnogo brži nego ranije, mister Holideje. Više ne okleva da potegne oružje. A kako stoji stvar sa Fosterom?

– To je dosta pogan momak: brz na pištolju, pravi siledžija i prepredenjak. Istina da puno pije, ali pijan puca isto tako dobro kao i trezan. Njegov pratilac Timoti Snajder je siledžija istog formata, ali „specijalista” za tuče i bacanje noževa. Znam da je na starom kontinentu bio cirkuski akrobata, ali je nekoga ubio pa je morao da beži.

Hjuz ga odmeri sa divljenjem.

– Vi ste pravi izvor informacija, Holideje.

Dok klimnu glavom.

– Ove su samo za vas. I pazite kada ćete ih upotrebiti.

Još malo su proćaskali, a onda se Dok vratio u svoju sobu. Skinuo je čizme i ispružio se na krevet, ali je opasač sa revolverima ostavio nadohvat ruke.

Srećom, zaspao je prilično brzo. Kada se probudio bilo je još mračno i veoma hladno. Ležao je tako još nekoliko minuta; svuda okolo vladala je tišina, a iz susedne sobe čulo se nečije ravnomerno hrkanje. Lagano

je kresnuo palidrvce i pogledao na sat; bilo je nekoliko minuta do pet.

Ustao je i polako se obukao, a onda otišao u susednu prostoriju i upalio lampu. Pošto se umio i obrijao, uzeo je svoj „kalifornija” šešir i izašao u praskozorje.

Poštanska kola su već bila na ulici.

– Jeste li spremni? – upitao je vozača.

– Potpuno! Međutim, prijala bi mi šolja kafe.

– Onda hajdemo! Piterson je već ustao, a Prajs sigurno skinuo lonče sa vatre.

I bio je u pravu. Prijatelji su upravi ustali i uživali u prvoj jutarnjoj kafi.

– Tamo je sačmarica – ponudio ih je Piterson i pokazao prema kolibi.

– Uzeću običnu pušku – odvrati Dok kratko.

Vozač Viktor je odlučio da se posluži sačmaricom.

– Što je sigurno, sigurno je... – promrmljao je. – Bilo je situacija kada sam sanjao o ovakvom oružju...

Dok osmotri sanduke.

– Čini mi se da ih sada ima mnogo više. To znači da je i vrednost tovara...

– Sto hiljada – prekide ga Piterson blago.

– Onda vozač treba da dobije više. Nije nimalo lako sedeti na njegovom mestu i svaki čas strepeti hoće li neko zapucati.

– U redu, u redu – odvrati Piterson podižući ruke. – Ako sve bude u redu dobiće dve stotine umesto pedeset.

Prajs je svima dosuo vruće kafe koja se pušila na svežem planinskom vazduhu. Tada im je došlo troje nepoznatih ljudi; dežmekast čovek odeven kao kockar i elegantni mršavko koji se stalno osvrtao. Žena je imala preko dvadeset, bila elegantno odevena imala kosu boje zrelog žita.

Ajzak Linč im je prišao i započeo razgovor. Kada se posle nekoliko trenutaka vratio, Dok tiho upita – Putnici?

– Biće ih ukupno četvoro – odvrati ovaj dajući ljudima znak da priđu.

– Ovo je mister Finli Pirs – kazao je predstavljajući dežmekastog – dok je ovaj drugi gospodin Emet Salazar. Devojka je ostala nekoliko koraka dalje, ali je na znak i sama prišla.

– Gospođica Alis Rendal – dodao je Linč smešeći se. – Dakle, ovo je gospodin Dok Holidej, vaš pratilac i čuvar.

– Kako ste, madam? – upita Holidej skidajući šešir. – Nadam se da znate da je ovo rizično putavanje. Nećete se predomisлити?

– Prošla sam dosta teških deonica pa mi takve stvari ne predstavljaju novost – odvratila je devojka smireno.

– Onda će sve biti u redu – zaključio je Dok i zamolio Prajsa da i budućim putnicima sipa kafu.

Ljudi su za zahvalnošću prihvatili taj gest dok se devojka nasmešila i bez stida rekla Holideju da je „veliki džentlmen”.

Dok nije stigao da odgovori jer mu se pogled zadržao na četvrtom putniku koji je upravo prilazio. U pitanju je bio visok mršav čovek u kožnom kaputu sa nisko pripasanim opasačem. Kada je stao, odmah je neprijateljskim pogledom odmerio Holideja, a zatim i Alis. Imao je izrazito antipatično lice sa oštrim nosom, tankim obrvama i duboko usađenim očima. Odelo koje je nosio bilo je novo, a oružje staro.

– Ko vozi kola? – upitao je Holideja.

– Viktor Marfi. Već je u kočiji.

Čovek se okrenuo i uputio se prema kancelariji kompanije. Kada je ušao, devojka se okrete prema Doku i upita – Poznajete li ga?

– To je Džordan Skinner, revolveraš iz Čeri Krika.

– Hvala na obaveštenju – odvratila je iskreno i nehotice zagrizla usnu.

Znao je za Džordana Skinera koji je bio odličan revolveraš i još bolji kockar. Da li je to slučajnost ili ovaj čovek ima neki zadatak, pitao se.

Uskoro su se putnici ukrcali i kočija je krenula.

VII

Obaveštenje o transportu zlata stiglo je do razbojnika Endija Šnajdera upravo sa „Biver” ranča. Dono ga je mladi i nadobudni kauboj Hokins želeći da vidi čoveka koji se ne boji Doka Holideja, odnosno, da mu bude na usluzi. Lako je našao skrovište i obavestio razbojnika o svim detaljima.

Šnajder je preko svojih doušnika iz naselja već znao za transport, ali mu nije znao pravu vrednost. Stari lupež je priželjkivao da se osveti Viktoru Marfiju koji ga je jednom prilikom sprečio da se dočepa bogatog plena. Međutim, nije hteo da ima posla sa Dokom Holidejem.

Ipak, posle kraćeg razmišljanja zaključio je da je ovo idealna prilika i da bi mogao da sredi obojicu. Zato je pažljivo odmerio mladog kauboja i upitao – Umeš li da rukuješ revolverom?

- Na to možete računati.
- Dobro kao Holidej?
- Slušao sam razne priče o tom tipu – odvratio je mladić nadmeno – ali nigde nisam video groblja koja je ostavio za sobom.
- Svejedno, ne bi ti zamerili ni da se bojiš sukoba sa njim – dobaci jedan od Šnajderovih ljudi.
- Vođa bande se nasmeja.

– Ne, ne, mladi Hokins je pravi čovek za nas, bar što se ovoga tiče.

Mladića nešto lecnu.

– U kom pogledu? – upitao je oprezno.

– Pravi čovek da zaustavi Holideja!

– ponovio je bandit još žešće.

– Da ga obori metkom!

– Samo trenutak... – pokuša Hokins da se izvuče. – Ja se nimalo ne bojim Doka Holideja, ali...

– Ti možda imaš sopstvene planove – prekide ga Šnajder bezobzirno, okrećući se prema svojim ljudima.

– Što se mene tiče, mislim da je najpogodnija stanica Bunvil, odmah na početku Rošvil tesnaca. Ukoliko mladić sredi Holideja, mi možemo da zaustavimo kočiju u samom tesnacu i tako sredimo stvar. Naravno, onome ko nam skloni sa vrata prokletog Holideja pripada najveći deo nagrade, možda i čitavih dvadeset i pet hiljada.

Ostali članovi bande se zbunjeno zgledaše.

– Za te pare – dobaci jedan od njih zvani lepi Kendrik – i ja bih se rado poneo sa njim.

Šnajder odlučno odmahnu glavom.

– Ne dolazi u obzir! Dok Holidej poznaje Hokinsa pa mu ovaj može prići sasvim blizu i srediti ga nepripremljenog. Naravno, to strelcu kao što je naš mladi prijatelj nije neophodno.

Sojer Hokins više nije bio stanju da prati šta se zbiva, a kamoli da vlada situacijom. Kako li je samo uleteo u sve ovo? Bio je uplašen i veoma zbunjen.

– Nisam mislio da toliko odsustvujem sa ranča – kazao je pokušavajući da se izvuče. – Gospođica Pakston će se brinuti i čuditi se što...

– Ne lupaj glavu, već imam plan, momče. Vрати se odakle si došao da niko ne posumnja. Popodne će navratiti neko od mojih ljudi i uzgred napomenuti kako je video goveda sa žigom vašeg ranča u blizini Bunvil stanice, odnosno Rošvil tesnaca. I samo pazi da ne prenagliš, momče! Sačekaj da ti gazdarica sama kaže da treba da pođeš i „vratiš izgubljena goveda”. Tako ćeš blagovremeno stići u Bunvil i pobrinuti se za Holideja. Onda ćemo se mi prihvatiti kočije i uzgred se počastiti plenom. Ti ništa ne brini! Dobićeš obećani udeo!

Hteo, ne hteo, Hokins se najzad vratio na ranč. U toku popodneva je na imanje došao razbojnik po imenu Hodž i učtivo se javio Melani. Ona ga je ponudila kafom što je vešto iskoristio i ispričao priču o odbeglim grlima. Kada je krenuo Melani mu se zahvalila na informaciji i nakon toga se zabrinuto okrenula prema kaubojima.

– Čudno... – zaključio je stari.

– Voda i trava su ovde odlične tako da mi nije jasno šta su ta grla uopšte tamo tražila...

– Sa stokom se nikada ne zna, Lendone.

– Da, da... – promrmlja Gardner sumnjičavo. – Nego, ne znam koliko zarađuje ovaj kauboj, ali po mom mišljenju jaše suviše dobrog konja.

– Nosi poštu u Svejzi – odvrati mlađić. – Zato mu je potrebna izdržljiva i dobra životinja.

Mlada Melani glasno uzdahnu i pogleda u svog mlađeg kauboja.

– Šta misliš o jednoj dužoj šetnji? Hoćeš li da doteraš stoku iz Bunvila? Mogao bi tamo da prenoćiš i vratiš se sutradan.

– U redu! Svakako! – odvrati ovaj spremno, jedva dočekavši devojčine reči. Ipak, za trenutak je zastao kao da želi nešto da kaže, ali je odustao.

Lendon Gardner je gledao za njim nabrana čela. Nije rekao ništa, mada mu je tu nešto škripalo...

I mlada Melani Pakston je ćutala. Iako devojka, provela je ceo život među kaubojima i stokom pa je stekla veoma izražen instikt za opasnost i budne oči. Ovde joj je nešto smetalo, ali nije znala šta. Nekoliko puta toga dana zastajala bi namrštivši se, ali nije mogla da definiše svoje neodređene slutnje niti da odgonetne o čemu se radi.

Tek sledećeg jutra zaključila je da je našla rešenje, ali ni tada nije znala šta da preduzme.

VIII

Dok Holidej je sedeo pored prozora i pažljivo osmatrao okolinu. Znao je da mora biti izuzetno oprezan jer bi ga u ovakvoj situaciji svaka greška mogla stajati glave. Isto tako, bio je svestan činjenice da će tovar zlata vredan sto hiljada dolara privući neželjene „goste”.

U tom smislu, stanica za zamenu konja u Bunvilu činila mu se kao jedno od mogućih mesta za zasedu. No, ako pre toga svrati na neki usputni ranč i tamo zameni konje, mogli bi jednostavno da protutnje pored stanice i još dobiju u vremenu. Zato je promolio glavu kroz prozor i pozvao vozača – Hej, Marfi, ima li pre stanice Bunvil neki ranč?

– Ima, „Golden Horn”. Zašto?

– Svratićemo tamo da promenimo zapregu.

– Ali imamo...

– Pusti to! Slušaj šta ti kažem i vozi!

Pola časa kasnije stigli su na ranč „Golden Horn”. Vlasnik je bio iskusn i bistar čovek koji se sa Holidejem dogovorio u nekoliko rečenica. I tako su konji bez problema zamenjeni, a putnici dobili priliku da se osveže i popiju kafu.

Mršavi Džordan Skinner je prišao Doku i upitao – Zbog čega je ova izmena u redu vožnje?

– Opreznost, mladiću – odvratio je Džordžijanac odsečno.

Kada se ovaj udaljio, vozač dobaci:

– Veoma ste oprezni, mister. Njima smeta, ali ja znam da je korisno.

– Mere predostrožnosti! Tipovi kao što je Džordan Skinner nikada ne putuju poštanskom kočijom bez razloga.

– Ah, tako... Verujete li da će okušati sreću?

Posle kraćeg oklevanja Holidej odmahnu glavom.

– Ne, nešto drugo je u pitanju. Ovde je suviše stvari neizvesno. Na primer, nemam pojma zbog čega je devojkica krenula na ovaj put.

– Ima revolver uz sebe – obavestio ga je vozač poverljivim glasom.

– Video sam oružje kada je malopre otvarala tašnu.

Kasnije, u kolima, Dok je ćutao razmišljajući o devojkici i svemu što je čuo. Zaista, zbog čega je ova mlada, po izrazu lica i ponašanju nimalo naivna devojkica, krenula na tako opasan put? I zašto je nosila oružje? Da li samo da zaštiti sebe ili zbog nečeg drugog?

Malo pre toga čuo je priču o Alis Rendal, izuzetno lepoj i privlačnoj devojkici koja je bila poznata u ovom kraju u kome je bilo tako malo žena

i devojaka. Kao dete Alis je stigla sa putujućim pozorištem, a onda napustila trupu zajedno sa tetkom i njenim ljubavnikom. Izuzetno obdarena za pesmu, počela je da nastupa već sa četrnaest, putovala od mesta do mesta i pevala naseljenicima i rudarima. Tetka i njen prijatelj živeli su od toga što je devojka zarađivala, ali im nikada nije bilo dosta. Zato je jedne noći Alis kupila konja i pobegla od ljudi koji su je iskorišćavali. Njena sudbina je nije ostavila na miru. Pošto joj je tetka umrla od prevelike količine viskija, njen prijatelj ju je pronašao i pokušao da joj bude tutor, a kada je devojka odbila stvari su se iskomplikovale. Uglavnom, nešto kasnije je došlo do ubistva, ali devojka je ostala na slobodi. Još kratko vreme je nastupala, a onda je nestala. Pričalo se da je kupila ranč i gajila goveda i konje, da se obogatala i oputovala. Uopšte, o njenom životu postojalo je mnoštvo različitih verzija.

Dok se prenuo iz razmišljanja, lagano je izvadio revolver i proverio da li je pun. Polako su se približavali Bunvilu...

– Vozi galopom pored stanice! – doviknuo je vozaču i pritom pažljivo osmotrio dvorište duge prizemne brvnare gde je ugledao čuvara, njegovog pomoćnika, a nekoliko kora-

ka dalje Sojera, mladog kauboja sa ranča Melani Pakston.

Hokins je stajao kao ukopan, nesposoban da shvati da je kočija samo proletela pored stanice. On je bio spreman da sredi Holideja kada stanu i nije verovao da se ovako nešto može desiti.

– Kako je ovo moguće....? – promrmljao je osetivši i pored svega neko unutrašnje olakšanje. – Zbog čega se nisu zaustavili?

Čuvar stanice bio je ljut i razočaran.

– Zamenili su konje u „Golden Hornu"! Njihove riđane bih prepoznao na sto kilometara!

Nekih pola milje posle stanice vozač Viktor je usporio. Vrućina je bila nesnosna pa je životinjama trebao predah od žestokog tempa.

– U stanici je sve izgledalo normalno, mister.

– Ne znam ni sam.... – promrmlja Holidej jedva čujno. I zaista nije znao šta da misli, pogotovo kada je ugledao mladog Hokinsa koji se nalazio neuobičajeno daleko od svog ranča. Osećao je da se tu nešto krije i znao je da je pravilno postupio.

Na vrhu brda zaustavili su se kako bi se konji izduvali, a putnici protegli noge. Džordan Skinner je odmah izašao iz kola i prišao Holideju.

– Najgore je tek pred nama, mister. To znate, zar ne?

– Možda – odvratio je Džordžijanac slegnuvši ramenima.

– Ako se nešto dogodi u daljem toku putovanja, možete računati na mene. I sam se povremeno bavim istim poslom, odnosno, putujem kao oružana pratnja. Sada ne želim ništa da izgubim jer sam stavio na kocku isto toliko kao i vi. Zato vam ponavljam da, ukoliko dođe do bilo kakvih problema, slobodno možete računati i na moj kolt.

Dok klimnu glavom.

– Drago mi je zbog iskrenosti, a pogotovo zbog vaše ponude, mister. Uskoro krećemo pa ćemo videti šta nas čeka.

Putnici su ubrzo ušli i diližansa je krenula.

– Ukoliko primetiš i najmanju sitnicu, odmah me obavesti – dobaci Holidej vozaču.

– Biće kako kažete, mister – odvrati Marfi i snažno pucnu bičem.

U međuvremenu je osmatrač sa visoke stene pomoću dvogleda uočio kočiju i poslao signal Endiju Šnajderu. Uskoro je bandit izašao iz zaklona i obratio se svojim ljudima:

– Ustajte, momci, odustajemo od ove stvari!

Hodž opsova sebi u bradu.

– Hoćeš da odustaneš od tolikog plena, Endi? Pa ti si lud, čoveče! Znaš li da je u pitanju sto hiljada dolara?

Šnajder ga hladno odmeri.

– Novac za mrtvog čoveke nema nikakvu vrednost. Smatram da je rizik prevelik i zato odustajemo od svega. Dakle, to je od ovog trenutka tvoja stvar, Hodže. Ako hoćeš da napadneš, slobodno kreni. Ja s tim ne želim da imam nikakve veze.

Ovaj je oklevao jer je iskušenje bilo preveliko.

– Prokletstvo, Endi, nisam ni mislio da će biti ovako. Ali, šteta je da...

– I ja odustajem sa žaljenjem, drugar. No, veruj mi da Holideja nije lako zaustaviti. Vidiš da ga onaj kauboj nije sredio.

– Šta onda da radimo, gazda? – dobaci Kedrik u nedoumici.

– Odjahaćemo do stanice Rošvil i prikriti se između kedrova na pristojnom odstojanju. Pažljivo ćemo motriti i čekati povoljnu priliku. Ako se ukaže, napašćemo!

Uskoro su krenuli na odmornim konjima i sa prednošću od osam kilometara. Pošto je dobro poznavao okolinu stanice, Šnajder je odveo svoje ljude u šumu iz koje su imali dobar pregled i bili udaljeni od kapije samo dva minuta brzog jahanja.

Neko vreme sve je bilo tiho i mirno. Onda su Šnajderovi ljudi u daljini ugledali jahača.

– Ima ih četvorica! – dobaci Hodž. – Uveravam te da nisu u pitanju obični kauboji!

Šnajder ga začuđeno pogleda:

– Misliš da još neko želi da pokuša? Ali... odakle bi mogli znati?

– Ko to zna. No, uskoro ćemo videti.

Stanica za zamenu konja Rošvil sastojala se od niske građevine iza koje je bila smeštena šupa na koju su se naslanjali koral, dok se nešto dalje nalazila ruševina stare stanice koju su pre nekoliko godina spalili Indijanci.

Jahači si vezali konje na vidnom mestu: bile su to jake i čvrste životinje, nesumnjivo brižljivo odabrane.

Šnajder je u trenu mogao da vidi samo jednog, ali i to mu je bilo dovoljno.

– Prokletstvo! – glasno je opsovao.

– Šta je gazda? – zapitao je Hodž.

– Onaj tamo je Doson Beker!

Hodž razvuče usne. Doson Beker je nekada radio kao pomoćnik šerifa u Oregonu i Ajdahu, a potom se oprobao kao revolveraš na velikim rančevima u Teksasu. Iako nije bio pravi razbojnik, njegovi poslovi su opasno lebdeli na ivici zločina.

Šnajder još jednom opsova i pruži Hodžu dvogled.

– Eno nekoga koga ti dobro poznaješ, druškane!

– Leon Barber! – procedi Hodž posmatrajući kroz dvogled čoveka koji je stajao na vratima stanice sa čačkalicom u zubima. Plavokosi Barber, revolveraš i povremeno razbojnik

koji nikada nije uhvaćen na delu! Hodž je nekada davno u Teksasu radio sa njim kao gonič stada. Bio je dobar radnik, ali veliki kavgadžija i nasilnik. – Šta li sve ovo znači...? – promrmljao je više za sebe.

– Hm... čini se da žele da se dočepaju nečijeg skalpa – odvratio je Šnajder zamišljeno. – Sve mi se čini baš Holidejevog.

Uskoro su sva četvorica stajala pred stanicom i, sudeći po mahanju rukama, veoma živo razgovarala.

Prošlo je nekoliko dugih minuta, a onda se začulo kloparanje kočije koja se približavala.

– Hoćemo li tamo, gazda? – upitao je jedan od Šnajderovih ljudi.

– Ne, još uvek ne, momci. Ako grupa uspe da otme zlato napašćemo ih iz zasede. Još malo ćemo biti strpljivi i videti o čemu se radi.

– Smaknućemo svu četvoricu?

– Hmm... sigurno neće biti svi na broju. Valjda će bar neko stradati u napadu... Dakle, iznenađenje će nam biti glavni adut. Napašćemo potpuno neočekivano!

Neki ljudi su se mrštili, a drugi gundali nezadovoljni ovakvom odlukom. No, niko se nije usudio da se usprotivi jer je Šnajder sam donosio sve odluke.

Sa druge strane, Dok Holidej je slutio da se Šnajder nalazi u blizini. Dok su se približavali stanici ruka

mu je bila tik uz dršku revolver, jer je bio svestan da je u opasnosti ponekad odlučujući i delic sekunde. Kada su prišli bliže zgradi, gorko se osmehnuo prepoznavši Dosona Bekera i Leona Barbera. Video je četiri vezana konja i zaključio da su još dvojica tu negde.

Jedva primetno je tri puta kucnuo u krov kočije i tako dao vozaču dogovoreni znak. Posle nekoliko trenutaka doviknuo je odlučnim glasom:

– Ne prilazu suviše blizu zgrade, Marfi. Najbolje je da zaustaviš ovde. Ukoliko mene srede, poteraj konje u pun trk i vozi što brže možeš.

Čim su se kola zaustavila Dok je sišao.

– Zdravo, Bekere. Nismo se videli čitavu večnost, zar ne? – mirno ga je pozdravio.

Doson Beker je bio iskreno iznenađen.

– Nisam imao pojma da ste u ovom kraju – rekao je bez oklevanja.

– Menjamo konje, Bekeru. Interesuje li vas nešto?

– Ne znam šta prevozite niti me interesuje, Holideje. Uostalom, znate da ja ne idem stranputicom. Hteo sam da se sretnem sa jednim od vaših putnika, to je sve!

– Nadam se da nam nećete stvarati neprilike, Dosone. Naši putnici treba bezbedno da stignu do svojih odredišta.

– Da li je Alis Rendal u kolima? – upitao je Beker.

Dok nije stigao ni da odgovori jer su se vrata otvorila i na njima se pojavila lepa Alis. U levoj ruci je držala tašnu dok je desnom pridržavala skute duge, nabrane suknje. Možda je upravo u njoj krila oružje...

Sve to Dok je spazio krajičkom oka.

– Ovde sam, gospodo – kazala je devojka mirno. – Mogu li nešto da učinim za vas?

– Vi posedujete određena dokumenta i nas su poslali da ih uzmemo.

Ona prkosno podiže bradu.

– Svi papiri koje posedujem pripadaju samo meni. To su, u stvari, tapije zemljišta koje sam kupila svojim rođenim novcem. Niko, tvrdim vam, niko drugi ne polaže pravo na njih!!

– Nisam ovde da raspravljam o tome već da ih pribavim.

– A mi ćemo mu pomoći u tome – dobacio je Barber. – Bilo bi bolje da sarađujete, gospođice, pošto nam položaj omogućava da sprovedemo sve što želimo – dodao je i sa zadovoljstvom klimnuo trećem i četvrtom partneru koji su se pojavili iza ugla.

Dok ih pogleda; i njih je znao sa poternica mada nije mogao da im se seti imena. U istom trenutku Džordan Skinner je izašao iz kočije.

– Možda baš i niste tako moćni, Leone – dobacio je, a zatim se nagnuo prema Doku i šapnuo:

– Ako otvore vatru srediću Barbera!
 – Alis Rendal je moj putnik, odnosno putnik „Vels Fargo” kompanije – dobacio je Holidej. – Ja ne znam ko vas plaća, ali...

– Mi ne želimo ni vaš tovar niti bilo koga od putnika, Holideje – prekinuo ga je Beker odlučno. – Interesuju nas samo dokumenti, papiri zbog kojih je jedan čovek morao da umre.

– Žao mi je što se to dogodilo – kazao je Dok mirno – ali ostajem pri onome što sam maločas rekao. Mi imamo plan putovanja i nameravamo da stignemo na cilj živi i zdravi. Ja nisam sam jer... verujem da svi znate Džordana Skinera. Bilo kakav sukob samo bi zakomplikovao stvar, zar ne?

Doson je oklevao jer je znao da je Holidej u pravu.

– U redu, nadmudrili ste nas – prihvatio je Beker. – Onaj koga je Alis Rendal ubila bio je nećak moćnog i uticajnog čoveka koji je zakoniti naslednik tapije.

– Najbolje će biti da potražite savet nekog advokata i upoznate pravnu stranu problema. Ako odjašete i odete...

– Da odjašemo? – umeša se Leon Barber ljutito. – Pa zašto smo onda dolazili? Ovaj savet je prava uvreda! Otkuda vam tolika samouverenost, mister? Verovatno u kolima

imate još nekolicinu koji nas drže na nišanu?

– Ne, ni govora – odvrati Dok mirno. – Molim vas da se pokažete, gospodo!

– Kada su se na prozorima kočije ukazala lica običnih građana, Leon Barber se zadovoljno isprsisio.

– Eto vidite, nema nikoga osim nas – kazao je Dok. – I neka se niko ne meša. Dakle, tu smo samo nas dvojica. I šta ćemo sada?

Leon Barber je radoznalo posmatrao Doka Holideja. Znači, to je taj momak, strah i trepet Zapada, najveći, najtvrdi i najhrabriji, bar po pričama koje kruže o njemu. Ipak, ruka mu je sama krenula ka revolveru. To je bila jedinstvena šansa da se proslavi likvidirajući Doka Holideja.

Ali, već posle nekoliko sekundi nepomično je ležao na zemlji. Bio je mrtav, a niko nije shvatio kako se sve desilo..

Dok je mirno vratio kolt u futrolu.

– Nije mogao da miruje, Bekere – kazao je. – Morao je da izazove sukob.

– Da, to je tačno. Međutim, da je bio obazriviji sada bi bio živ.

– To je tačno. Sprečio sam ga da još nekog ubije u besmislenim sukobima. Šta ćete sada?

– Odlazimo, Holideje!

Dok pogleda Barberov leš.

– A šta ću sa njim? Vaš je drug i mislim da je red da ga sami sahranite.

Beker klimnu glavom.

– U redu, Dok, mislim da imaš pravo. Hajde, momci, tamo u onoj šupi sigurno ćemo naći pijuk i lopate. Idemo!

Kada je trojka zamakla iza ugla Alis Rendal se pokrenula. Drhtavim korakom je pošla prema zgradi i sručila se na prvu stolicu kraj vrata. Kolena su joj podrhtavala, a u glavi se mutilo.

Dok je izvadio kolt iz futrole kako bi dopunio ispaljeni metak.

– Moram reći da ste poput munje, mister – tiho je procedio Skinner paleći cigaru.

Vozač je klimnuo glavom i pripružio na posao. Trebalo je ispregnuti konje, uzeti nove, a posle toga pregledati kočiju. Što se tiče dvojice putnika, mirno su sedeli u kolima, zapanjeni onim što su videli. Mlađi je bio bled kao krpa i činilo se da će se svakog trenutka onesvestiti.

– Preživete to, momče – pokušao je da ga uteši stariji. – Samo glavu gore. Šta ćete, takav je Zapad. Morate biti spremni sa svakakva iznenađenja.

Za to vreme Dok je seo pored devojke i ispitivački je osmotrio.

– Kako bi bilo da mi sve objasnite, Alis? – upitao je i naručio kafu.

– Priča je ružna i ne želim da vas zamaram. Ali, ako baš želite... Dakle, roditelje ne pamtim, već samo

tetku koja me je nagovorila da budem pevačica i plesačica kako bih izdržavala nju i njenog ljubavnika. No, uspela sam da odvojim nešto novca na stranu i pobegnem od njih. Kada sam se osamostalila, dobro sam zarađivala i vredno štedela tako da sam uspela da kupim hotel i ranč sa nekoliko štala. Kasnije sam počela da kupujem akcije jednog rudnika. Bila sam uporna i vremenom uspela da postanem vlasnik „Red Pajka”.

– Zaista? – iskreno se iznenadi Dok.

– Da, baš tako. Ali, Cimerman i Remzi su hteli ceo rudnik za sebe. Naime, vreme njihovog zakupa je isteklo pa su naumili da me izigraju. Onda je Cimerman rešio da pozove sa istoka nekog svog nećaka, dangu-bu i probisveta. Došao je, bio izuzetno fin i pažljiv prema meni i tako.... udala sam se za njega. Željna ljubavi i pažnje, nisam ni primetila da mu je jedino stalo da se domogne tapije odnosno akcija rudnika. Na kraju mi je sve ukrao i pobegao.

– Bolje reći, pokušao je to da učini, zar ne?

– I učinio je to, mister. Međutim, jedan moj prijatelj ga je video kako beži, a pošto je znao situaciju, probao je da ga zaustavi. Moj takozvani muž je izvadio „deringer” iz džepa i pokušao da ga ubije. Međutim, prijatelj je bio iskusni zapadnjak i likvidirao ga je bez problema. Naravno,

vratio mi je kofer sa svim papirima i tako me spasao bede.

– Neki ljudi misle da ste vi ubili muža?

– To je njihov problem... Sada mi je najvažnije da stignem u Ajdaho Siti i ozvaničim neka od dokumenata. Tamo imam dobrog advokata. Možda ću se odlučiti da sve ovo prodam i novac uložim u druge unosne poslove negde daleko, najverovatnije na istoku. Iskreno rečeno, volela bih da zaboravim sve što me podseća na ovdašnja gorka iskustva.

– Uveravam vas da ćete bezbedno stići u Ajdaho Siti. Uostalom, to je naša briga. Da li Džordan Skinner radi za vas?

– Bio je jedan od stražara koje sam postavila ispred rudnika kada je istekao ugovor o zakupu. Pošto mi je muž ubijen, a ja saznala šta mi se sprema, pozvala sam ga da mi bude telohranitelj.

– Možemo da krenemo! – začuo se jasan glas Viktora Marfija i oni bez reči ustadoše. Svi su ušli u kola, a Dok je još jednom pažljivo osmotrio okolinu. Pre nekoliko trenutaka primetio je neki sumnjiv blesak; kao kada se sunčeva svetlost prelama o sočivo dvogleda. Međutim, sada se nije videlo ništa. Ko zna, pomislio je u sebi, možda je samo kvarcni kamen blesnuo na suncu.

Zato je ušao unutra i kočija je krenula.

* * *

Vest o sukobu stigla je u Svejzi još pre nego što je kočija stigla u Ajdaho Siti. Pričale su se različite varijante, ali za svaku je bilo zajedničko jedno: Dok Holidej je u dvoboju ubio čoveka.

Melani Pakston je čula ovu novost od Lendona Gardnera. Dok su doručkovali ona je gotovo bez daha saslušala starog kauboja, a onda zabrinuto upitala:

– Oh, bože, šta će biti sa Holidejem, Lendone? Vi znate mnogo više o takvoj vrsti ljudi, zar ne?

– Ni sam ne znam šta da kažem, gospođice. Svaki čovek je slučaj za sebe tako da se i o tome mora voditi računa. Međutim, čim pojedinac upotrebi oružje i ubije drugoga, makar na taj način sebi spasao život, mora da bude krajnje oprezan. Znate, čim se pročuje da je neko izuzetan strelac, odmah i sam postaje pokretna meta, izazov za svakog tipa koji smatra da dobro barata oružjem. Dok vam je za to očiti primer pošto će, bar što se tiče situacije u novom gradu pored rudnika, Brajan Foster stalno pokušavati da ga ubije.

Melani je neko vreme ćutala, a onda promenila temu.

– Lendone, imamo li na našem imanju ili negde u blizini crvenkastu glinu?

Stari kauboj se zadovoljno osmehnu.

– Vi odlično zapažate stvari, gospođice! Primetili ste, dakle, tragove na kopitama onog jahača koji je došao da nam javi za stoku? A videli ste da je i Sojerov konj imao iste tragove?

Ona klimnu glavom.

– Tako je – odvratila je kratko.

– Dakle... šta mislite? Da li je mlađi Hokins u opasnosti?

– Nije mi jasno šta je u pitanju, ali slutim da se u nešto upetljao. Znate, on je veoma hrabar momak, ponosan na svoju brzinu. I zaista, ne može se poreći da brzo poteže...

– Onaj tobožnji glasnik što nas je posetio... – prekinula ga je Melani zamišljeno. – Da li vam je taj čovek poznat?

Stari kauboj nabra čelo.

– Neprestano razmišljam gde sam ga ranije viđao... Ah, kako mi pre nije palo na pamet! Tip se zove Hodž i kako sam naćuo.... pripada bandi Endija Šnajdera.

– Toga sam se pribojavala. Ako ga pritisnemo.... ko zna da li će nam nešto reći. Šta vi mislite? Da li će vas poslušati?

– Ne verujem jer je sada pun sebe. Ni ne zna kolika je oštra ivica po kojoj hoda...

– Da, ko bi rekao... Toliko dramatičnih događaja u samo nekoliko dana. Da nije bilo Holideja... – počela je, a zatim zastala na pola rečenice i zamislila se.

Posle nekog vremena Lendon Gardner se nakašlja i prenu je iz sanjarenja.

– Znate, gospođice... – počeo je obazrivo – nije moje da se mešam, ali vidim da ste se promenili. Pošto vam po godinama mogu biti otac slobodan sam da vam dam jedan savet. Dakle.... ako ste se zagledali u Doka Holideja, izbijte to sebi iz glave. Takav čovek nije za vas. Uostalom, ako realnije razmislite o svemu i sami ćete to shvatiti – dodao je Gardner, stavio šešir i laganim korakom izašao u dvorište.

Melani se trže. Jeste da je stalno mislila na Holideja, ali šta je bilo u pitanju? Da li mu je samo zahvalna ili... Posle kraćeg razmišljanja odbacila je ovu drugu pomisao. Ne, neće dozvoliti da se zaljubi u Doka! To nikako!

No, posle pola sata ponovo je pomislila na njega. Čudno, kazala je samoj sebi, taj čovek ju je privlačio kao magnet...

IX

Dan je bio vreo i Dok Holidej je nevoljno olabavio kravatu. Poslednji sat putovanja vozili su se kroz pitom, pregledan predeo tako da je

opasnost od napada bila mnogo manja. I sam se opustio nadajući se da će do kraja putovanja sve biti u redu. Išli su prema zalazećem suncu koje je svojim rumenim odsjajem bojilo ceo predeo u zlatasto rumene tonove. Vozač je usporio koliko god je mogao štedeći konje kako bi, ukoliko dođe do nevolje, izvukao iz njih i ono nemoguće. Što se sunce više bližilo zapadu žega je popuštala, a dašak vlažnog povetarca sa planine je donosio svežinu pomešanu sa mirisom kedrovine.

Na jednom oštrom nagibu Viktor je usporio zapregu u lagani hod i putnici su izašli napolje da isprave noge. Onda je Viktor bičem pokazao prema planinskom lancu u daljini.

– Kada se jednoga dana povučem nastaniću se u onim planinama. Potražiću lep šumovit kanjon i tamo osnovati dom.

– Dobra ideja, Marfi – saglasio se Holidej.

Vozač se nakašlja.

– Već dvadeset i pet punih godina gutam prašinu iza zaprežnih konja i sanjam o čistom i svežem vazduhu. Hoću da živim tamo gde postoje samo borovi, sunce, plavo nebo i hladna izvorska voda.

I sam Dok se zamisli prisećajući se kako je i sam sanjario o tome, a najviše u trenucima kada je sedeo za kartaškim stolom u nekom salunu,

izgubljen u dimu cigareta i vazduhu koji je mirisao na viski.

Neko vreme su ćutali, a onda je Viktor nastavio:

– Nemam nimalo mira pa sam postao suviše nervozan i osetljiv. Jedem i spavam sa oružjem, a svake noći usnim s mišlju da će mi sutra dan neko na putu prosvirati lobanju. Osim toga, stalno spavam na drugom mestu i seljakam se. To se ne može dugo izdržati.

– Znam – odvratio je Holidej kratko. I doista je znao: primetio je slične znake i kod sebe i želeo da se iščupa iz začaranog kruga sudbine. Ali, ko je jednom prihvatio život revolveraša teško je mogao da ga promeni. Takav život je postajao njegov usud i on jednostavno nije mogao da ga izmeni.

Izbili su na vrh uzbrdice; okolni prostor bio je otvoren i pregledan tako da se mogao lako osmotriti. Dok je Viktor Marfi pregledao zapregu Holidej se pridružio Alis Rendal.

– Koja je sledeća pauza, mister? – upitala je devojka brišući čelo maramicom. – Mislim na mesto na kome ćemo stvarno moći da se odmorimo.

– U gradu Eureka.

– To je lepo mesto. Neko vreme sam nastupala u njihovom pozorištu.

– Zašto ste prestali sa takvim životom?

– Bila sam sita svega. Želela sam svoj dom i mir i htela da zaboravim sve one teške i napore dane kada sam krišom štedela novac ili pak dobijala batina od tetke kada bi me uhvatila da ostavljam nešto na stranu.

Dok klimnu glavom.

– To mogu da razumem.

Ona se nasmeši.

– Uvek sam volela da imam nešto svoje. Bilo mi je petnaest godina kada sam finansirala jednog trgača za zlatom koga sam upoznala u Ostinu. Svi su ga odbacivali i rugali su mu se, a ja sam ga sažaljevala. Dala sam mu trideset dolara koje sam krišom uštedela, a kasnije još četrdeset.

– Jeste li ga ikada ponovo videli?

Nasmejala se.

– Našao je bogatu žicu, a kasnije prodao rudnik i kupio deonice železničkog preduzeća Rio Grande... Zaradio je čitavo bogatstvo.

– Šta ste vi imali od toga?

– Od svega imam polovinu – odvratila je tiho. – Naravno, Cimerman i Remzi o tome nemaju pojma. Kada su se upustili u borbu sa mnom mislili su da sam glupača bez imalo pameti u glavi. Uveriću ih da to nije tačno i sve ću im uzeti, dajem vam reč. Ja borbu nisam počela, ali pošto su je tražili...

– Nisu bolje ni zaslužili – složio se Džordžijanac. – Ali, savetujem vam da budete oprezni. Cimerman je lukav i podmukao, a koliko znam, Remzi je još gori.

– Znam. Nije mi prvi put da se sukobljavam sa takvim ljudima, a malopredašnji događaji u stanici su dokaz. Uzgred, da vam se zahvalim što ste me spasli. Da vas nije bilo, Barber bi me hladno ubio i to predstavio kao nesrećan slučaj.

Dok je iznenađeno pogleda.

– Da, da, znala sam da je on unajmljen upravo za to. Beker nije imao pojma šta ovaj smeri.

Kočija je uskoro nastavila put i bez problema stigla u Eureka. U gradu je bilo izuzetno živo jer su mnogobrojni saluni, kockarnice i pozorišta radili punom parom.

Dok je prvi put osetio umor. Oči su ga strahovito bolele i čeznuo je za snom. Lagano je prišao Skinneru koji je pomagao devojci da izađe.

– Oni će biti u gradu – upozorio je revolveraša. – Ti momci su nam još za petama i sigurno nisu odustali od svoje namere.

– Pobrinuću se za to – odvrati ovaj kratko.

– Šta nam vi predlažete, mister Holideje? – upita mlada žena glasom punim poverenja.

Dok im pride sasvim blizu.

– Iznajmite jednu sobu, a onda se preselite u drugu – kazao je tiho, toliko tiho da su samo njih dvoje mogli da ga čuju. – Kladim se da nameravaju da vas napadnu.

– Revolveraš klimnu glavom i rukom dodirnu obod šešira.

Praćen Holidejevim brižnim pogledom, Viktor je izneo sanduke sa zlatom i smestio ih u sobu iza kancelarije koju su prethodno iznajmili.

– Idite i pojedite nešto – rekao je vozač osvrćući se okolo. – Ja ću doći da branim utvrđenje. Donesite mi sendvič i kafu, kucajte dva puta jako i jedanput tiho. Otvoriću čim vam čujem glas.

– Dogovoreno – odvrati Džordžijanac i tutnu mu sačmaricu u ruke. Zatim je zastao u predvorju i pogledao na sve strane; na jednom kraju hodnika su se nalazile stepenice koje su vodile na sprat, a na drugom sporedna vrata koja su izlazila na ulicu. Prišao im je laganim korakom, pažljivo oslušnuo i izašao napolje. Večerao je u malom prijatnom restoranu, a onda pošao da obiđe grad. Tražio je izvore mogućih opasnosti i... u četvrtom salunu nabasao na nešto.

Naime, čim je stao pored šanka i naručio piće, prišao mu je neki čovek.

– Vi ste Dok Holidej? – zapitao je nepoznati.

– Tako je. Šta želite?

– Prvo častite jedno piće, isplatiće vam se.

Mahnulo je konobaru da donese viski i upitao – Šta se dešava?

– U opasnosti ste, mister.

I nehotice se nasmešio.

– Ja sam uvek u opasnosti. – Dobro, možda nisam bio precizan – ispravi se neznanac. – Sa vama je neka devojka po imenu Alis? E, njoj preti velika opasnost.

Dokovo lice je ostalo bezizražajno.

– Na šta ciljate?

– Cimerman i Remzi. Govori vam to nešto? Ne znam šta je u pitanju, ali ta dvojica skupljaju ljude. Nije mi jasno o čemu se radi, ali dvojici ovdašnjih momaka već su napravili ponudu. Traže ljude koji ne beže od okršaja i za to su zadužili Sajmona Njuberija, poznatog pljačkaša rudnika.

– Znate li još nešto više?

– Ha... mislim da se spremaju u Svejzi. Kada ih je Njuberi pozvao rekao je da treba da putuju do nekog nalazišta u blizini.

– Dobro – odvrati Dok nestrpljivo. – Ako je to sve ja bih da idem.

– Može li još jedno piće za „zbogom”.

Holidej nestrpljivo pozva konobara, ostavi novčanicu na šanku i hitrim korakom izađe napolje. Kada je malo kasnije sa poslužavnikom u rukama zakucacao na vrata dajući do-

govoreni znak, Viktor mu je otvorio ne ispuštajući „sačmaricu“.

– Oh, napokon! Već sam mislio da ste me zaboravili. Vreme mi se tako oteglo...

– Uvek je tako kada se čeka. Inače, bilo je razloga što sam se zadržao.

– Saznali ste nešto?

– Da, ali nema veze sa nama već sa Alis..

– Dobro je. A sada bih mogao i nešto da prezaloggajim – kazao je, neverovatnom brzinom smazao sendvič i za nekoliko minuta zaspao.

Dok je još neko vreme sedeo u mraku, a zatim odlučio da skine čizme i kaput. I baš kada je nameravao da ga okači, začuo je kako neko oprežno pomera kvaku. No, zaključana vrata nisu se otvorila..

Posle toga pod u hodniku malo je zaškripao, a onda je svuda zavladao mir.

Jasna zvezdana noć spustila se na Eureku.

X

U Ostinu se kočiji pridružio pomoćnik vozača Džastin Miler, pa je Viktor mogao malo da odrema. Krupe kišne kapi dobovale su po krovu kočije, a nekoliko munja zaparalo je nebo. Raskvašen put postao je mnogo teži za vožnju, ali je iskusni Miler uspeo da izbegne sve zamke i dovede kočiju do Ajdaho Sitija.

Čim su stali pred stanicu kompanije predali su zlato i Dok je odahnuo. Sa radoznalošću je posmatrao mladu Alis koja mu je prilazila, verovatno želeći da se pozdravi.

– Mogu li da se vratim sa vama, Dok? – upitala je ne obraćajući pažnju na uvređeno Skinnerovo lice. – Čim overim dokumenta, vraćam se. Biću spremna za nekoliko časova.

– Vrlo dobro znate da možete. Ukoliko zapadnete u nevolju slobodno pošaljite po mene.

– Izaći ćemo na kraj sa svim problemima – dobacio je Džordan uvređeno. – Neće joj biti potreban niko osim mene.

– U svakom slučaju, hvala vam – dobacila je devojka i okrenula se ne želeći da komplikuje situaciju.

Tek što su se oni udaljili, pred Holidejem se pojavio Doson Beker.

– Bez posla sam – rekao je suvo. – Nisu bili zadovoljni mojim angažovanjem.

– Neka onda pokušaju sami. Da li ste možda čuli da vaši raniji poslodavci sada unajmljuju ljude?

Beker ga značajno odmeri.

– Pa, opasnost postaje sve veća i veća. Mene su odbacili jer nisam bio dovoljno robustan. Onda su unajmili Potera i još neke druge tako da sada imaju jedan broj surovih momaka.

– Znate li možda o čemu se radi?

– Ne potanko, mada znam da je u pitanju Alis Rendal. Zna li da je umešana u rudarske poslove i ima grdne deonice?

Holidej ga podozrivo odmeri. Nije dovoljno poznavao Bekera niti znao koliko mu može verovati.

– Ne znam ništa bliže, ali... Sve je moguće.

– To je tačno. A sada me dobro slušajte: govorim istinu i kažem vam da joj se nešto sprema. Zato bi bilo dobro da je upozorite. Vama će verovati, gospodine.

– U redu. Nešto slično čuo sam i na drugoj strani.

– To je bilo to, Holideje. U svakom slučaju imajte me u vidu ako vam zatrebaju pouzdani ljudi.

– Imaću to na umu – odvratio je Dok i lagano se uputio prema hotelu. Izgleda da se stvari komplikuju, zaključio je.. Posao šerifa u novom rudarskom gradu nosio je razne brige i probleme tako da mu ovo sa Alis uopšte nije trebalo.

Zaspao je čim je spustio glavu na jastuk. Promeškoltio se tek posle nekoliko sati pošto mu se učinilo da čuje tiho kucanje. Lagano je otvorio oči ubeđen da sanja. Ipak, kucanje se ponovilo, ovoga puta jasnije i razgovetnije.

– Ko je? – upitao je tiho.

– Ja sam, Alis – čuo je glas sa druge strane. – Pustite me da uđem!

Hitro je otvorio vrata i pustio devojku unutra.

– U ovo doba nisam očekivao posetu jedne dame.

Devojka se osmehnu.

– Hvala na komplimentu. Jeste da se trudim da postanem dama, ali to često nije nimalo lako. Holideje, htela bih natrag u Svejzi i to odmah, što je moguće brže. Čula sam da se nešto sprema, ali ne znam šta.

– Da, sprema se, ali ne odmah. Trenutno ste bezbedni – dodao je i ukratko joj je ispričao sve što je čuo.

Slušala ga je bez reči.

– Nisam znala da stvari stoje tako rđavo – kazala je tiho. – Zna li, vi ste jedan od retkih prijatelja koje imam i zato vam kažem da sam vlasnica „Kilgora”. Cimerman i Remzi nemaju pojma, ali su bacili oko na moj posed i otkupili rudnik „Larson” od Brajana Fostera.

– Verovatno sa nekim ciljem.

– Da... naravno. Moji protivnici tvrde da je rudnik „Kilgor”, u stvari, na njihovoj zlatnoj žici, to jest da je deo žice „Larson”.

– To je, dakle? Pa, mora se priznati da su lukavi.

– I bezobzirni. Dakle, kada krećemo, Dok?

– Idite po Viktora i Milera jer nam...

– Oni su već kod kola.

Holidej je pogleda.

– Vi ste jedna strašno sposobna devojka, Alis. – rekao je iskreno. – Polazimo odmah!

Kada je posle desetak minuta Dok sa sačmaricom u ruci prišao kočiji, sve je bilo spremno. Viktor je bio na svom mestu, a kroz nekoliko trenutaka je stigao Džordan Skinner i pridružio se Alis. Svi su bili nestrpljivi da što pre krenu pa je Viktor bez ičije naredbe pucnuo bičem i poterao kola ka izlazu iz grada.

Put je prošao bez ikakvih problema; po dolasku u Svejzi kočija se zaustavila pred zgradom kompanije „Vels Fargo”.

Ajzak Linč je prišao da ih dočeka, a Džordžijanac mu je dobacio da pošalje po vlasnike najbogatijih nalazišta, Pitersona, Prajsa i Oyensa. Prijatelji su se za tren oka stvorili pred Holidejem koji ih je, u najkraćem, obavestio o svemu što se događa.

– To znači da će prvi okršaj biti za „Kilgor”. – rekao je. – Hoće silom da ga se domognu.

– Šta predlažete, mister Holideje? – upitao je Prajs.

– Treba okupiti petnaest do dvadeset časnih, hrabrih i poštenih ljudi, spremnih da u odbrani svoje stvari idu do kraja. Kada to uradite bićemo u stanju da se odupremo razbojnicima. Naravno, to je za nuždu. Pojedinačne slučajeve rešavaću sam... kao i do sada.

Stvari su se brzo proćule i ljudi su počeli da im se pridružuju.. Prajs i Piterson su odmah rekli da će oni sami biti deo ekipe. Sve se proćulo i stvari su počele da se razvijaju na pravi način. Ipak, bilo je ljudi koji su, čuvši o čemu se radi, otvoreno odbili naglašavajući da im je život miliji od svake borbe.

Bez obzira na to, Holidej je bio zadovoljan. Ideja je prihvaćena i nije bilo sumnje da će ljudi između sebe odabrati dobru ekipu. Zato se okrenuo i, ne javljajući se nikome, pošao prema hotelu. Pred salunom „Zlatna žica” naišao je na Sojera Hokinsa, mladog kauboja sa „Biver” ranča.

– Zdravo, mladiću, otkuda ti ovde?

– Ja... nisam više na „Biver” ranču. Napustio sam posao

– A zašto?

– Pa... dobio sam bolji posao. Njuberi me plaća duplo više nego mlada gazdarica.

– Njuberi!! – ponovi Holidej i prodorno ga pogleda. – Pazi samo da ti ne presedne!

– Ne brinite vi za to – drsko odvrati Hokins.

– I ne brinem. Samo sam ti dao dobar savet– dobacio je Holidej, bez reči se okrenuo i svratio u obližnji salun da popije „jednu pred spavanje”. Posle toga se uputio u hotel. Jedva je čekao da sedne i odmori se posle tako iscrpljujućeg dana.

Osim jednog udaljenog pucnja i zveketa razbijenog stakla ništa nije remetilo tišinu i mir noći.

* * *

Dan je prošao prilično mirno, ali se u vazduhu osećala atmosfera napetog iščekivanja. Dok je to naslućivao po kradom upućenim pogledima i izbegavanju ljudi da sa njim zapodenu razgovor. U toku sledeće noći broj gradskih „dobrovoljaca” povećao se na šest, ali to je bilo nedovoljno za održavanje reda. Naravno, sve je zavisilo od toga koliko oštro će nastupiti Remzi i njegovi plaćenici, ali po atmosferi koja je već vladala mogao se očekivati žestok sudar. Dok je u tome imao prilično iskustva i pripremao se na svoj način.

Bilo je kasno posle podne i on je pošao laganim hodom kroz glavnu ulicu, svraćajući s vremena na vreme u salune gde je galama bila veća nego obično. Iako se veče tek bližilo, bilo je dosta pijanih ili pak malo više „raspoloženih” ljudi. No, njegova pojava bila je dovoljna da umiri buduće izgređnike. Čim bi u polusenci zadržanog saluna blesnula metalna zvezda praćena ledenim pogledom, svaki drski galamdžija bi se brzo i prilično pokunjeno povukao u kraj.

Na ulazu u jedan od bučnijih lokala nabasao je na Pitersona koji je gotovo potpuno izmenio odnos prema njemu.

– Mora se priznati da imate čelične nerve. Holideje. – Ovo nije nimalo jednostavno.

– Nije mi prvi put da hodam po oštrici brijača, gradonačelnice. Prošao sam dosta ovakvih gradova.

– Mislite li da će večeras biti gužve?

– Da, pošto mislim da će baš večeras stići banda Remzijevih plaćenika. Pretpostavljam da ću moći da izađem sa njima na kraj – odvratio je i nastavio obilazak.

Onda je, gotovo trčeći, dojurio Prajs.

– Remzi je u gradu i želi da razgovara sa vama.

– U redu. Biću kod kompanije „Vels Fargo” – odvratio je bez trunke straha.

Kada je stigao do naznačenog mesta tamo su već bili Adam Karpenter, Ajzak Linč, Ovens, Prajs, Piterson i ostali.

Što se tiče Remzija, bio je to čovek pedesetih godina, samouveren i moćan. Stupivši na verandu, ispod oka je pogledao gomilu koja se svaki čas povećavala. Doduše, i iza njega su se poredali čuvari i revolveraši: Sajmon Njuberi, Brajan Foster, Sojer Hokins i Luis Poter.

– Dakle, draga gospodo – ponovio je Remzi – kod vas u gradu vlada nered i bezakonje. Imate šerifa koji ne može da se izbori sa situacijom i to

nije dobro. Zato mislim da bi Brajan Foster...

– Ne, to nikako! – prekide ga Piter-son odlučno. – Upravo nam je Foster stvarao najviše problema!

Remzi proguta knedlu i nastavi.

– Ako pak hoćete da se grad i dalje razvija, ja ću svoje...

– Nisam siguran da to hoćemo – ponovo ga je prekinuo Piter-son koji više nije mogao da podnese takvu dvoličnost. – Problem ste vi što skupljate revolveraše sa sobom. Dakle, ti vaši „prijatelji”...

Remzi se nadmoćno isceri.

– Činim ono što smatram da je potrebno. Uostalom, u ovom mestu vlada bezakonje, a ja želim da branim svoje poslove. I ponavljam još jednom: vi nemate šerifa...

– Ja sam šerif i boriću se za zakon u ovom kraju – preseče ga Dok hladno. – Za početak naređujem da se na ulicama ne sme pucati. Od danas će pravo na posedovanje svakog nalazišta i rudnika koje prelazi u druge ruke biti zvanično provereno. Da li je to jasno?

Remzi se još uvek smešio.

– Morate mi oprostiti što dovodim u sumnju vašu sposobnost, ali jedan čovek ne može da spreči puškaranje na ulici.

– Naš šerif nije sam i imaće svu pomoć koja mu je potrebna – dobacio je Prajs. – Više neće biti nikakvih

pljački rudnika. Uskoro će se našoj grupi pridružiti Alis Rendal i Džordan Skinner.

Žagor iznenađenja prekinula je šarmantna devojčina pojava.

– Obaveštavam vas da je mister Remzi postavio izvestan broj naoružanih ljudi iznad „Kilgora”. Bojim se da.. da želi da zaposedne moj rudnik.

Remzi se isceri.

– Kao član grupe koja je radila za vašeg pokojnog muža obaveštavam da se nalazite pod našom zaštitom, Alis Rendal. Moji ljudi gore treba da vas štite.

Mlada žena samo odmahnu rukom.

– Moj pokojni suprug nema nikakvih prava na moj posed jer sam sve ovo imala i pre nego što sam ga upoznala. Prava nisam prenosila na njega tako da... sve je jasno. Osim toga, sama sam se pobrinula za svoju zaštitu.

Remzi je opet uzeo reč, a drugi su zagalamili. Svi su tražili da nešto kažu tako da se Holidej neprimetno izvukao iz gužve i požurio do rudnika. Tamo je zatekao jednog čoveka ispred jame.

– Koliko radnika ima unutra?

– Dvojica. Šta se dešava, mister?

– Svašta! Pozovite ljude, ali brzo! Revolveraši Sajmona Njuberija pokušaću da napadnu. Ako ste borci.... – kazao je i potapšao po ramenima dvojicu radnika koji su se upravo

pojavi – ako ste, dakle, borci, vaša pomoć bi me radovala.

– Naravno! Borićemo se za nas ali istovremeno i za Alis.

– U redu – dobacio je Dok i krenuo prema revolverašima. – Hej, vi tamo! – doviknuo je. – Govori vam Dok Holidej!

Izgovoreno ime delovalo je na ljude kao hladan tuš. Nekoliko trenutaka su nepomično stajali, ne znajući šta da kažu ili urade. Posle nekog vremena odgovorio je najstariji – Mi radimo za Remzija, Holideje!

– To me se ne tiče – odvratio je Dok prezrivo. – Poznajem Alis Rendal kao što je, uostalom, poznaje bar pedeset hiljada tragača za zlatom, srebrom, odnosno običnih rudara. Pretstavimo da joj oduzmete rudnik. U koju mišju rupu posle toga želite da se zavučete? Pedeset hiljada ljudi će vas mrzeti i biti ogorčeno na vas, ukoliko ovo uopšte i preživite!

Nekoliko minuta vladala je tišina, a onda se vođa revolveraša ponovo javio – Holideje, povucite se. Ne želimo svađu sa vama, ali imamo naređenje.

– U redu, momče, ovde sam ja, tamo ste vi. Dakle, radite svoj posao i sledite naređenja.

Nalazeći se na priličnom rastojanju jedan od drugoga, revolveraši su sada proučavali rizik i šanse. Tamo dole stajao je jedan čovek, ali su svi

znali šta je u stanju da učini. Naravno, mogao je da ubije nekolicinu pre nego što ga srede. No, nijedan nije želeo da uđe u taj „obavezan” broj.

Onda je Dok začuo prigušen rudarev glas iza sebe.

– Ne obraćajte pažnju na tipa koji stoji levo, Holideje. Imamo ga na nišanu.

– Ja sam preuzeo onog sa desne! – dobacio je drugi iz rudarske kuće. – Samo neka dođu, biće to vesela paljba!

– Dakle, momci? – upitao ih je Holidej ravnodušno kao da ga se sve to uopšte ne tiče. – Ovo u izvesnom smislu menja odnose i čini šanse podjednakim. Ovde nas je četvorica, od kojih su trojica u zaklonu. Ako niste zaboravili, vi ste na otvorenom, momci. Onda...? Kako da rešimo taj problem?

Vođa revolveraša počeo je da uzmiče.

– U redu, Holideje. Ovo je tek početak. Znaj da ćemo odustati!

– Onda ste sebi kupili putne karte za groblje – odvratio je Džordžijanac mirno. – Uostalom, vaša stvar. Važno je da sada uhvatite maglu i to što brže. Ukoliko želite borbu, imaćemo je u svako vreme i na svakom mestu.

Revolveraši su počeli lagano da se povlače, a do rudnika je dojuri-la dvokolica i zaustavila se tačno ispred Doka. Alis Rendal je iskočila

napolje, a odmah za njom i Džordan Skinner.

– Oh.... nije moguće? – čudila se devojka. – Vi ste ih stvarno oterali, mister Holideje? Ponovo ste mi sklonili neprijatelje sa puta!

– Vaši ljudi su me svesrdno podržali, Alis, što uopšte nije zanemarljivo.

– Zaista munjevitak akcija... – promrmljao je Skinner ne skrivajući divljenje.

U tom trenutku stigla je kočija sa Remzijem.

– Šta se ovde dešava? – povikao je izlazeći.

– Mister Remzi, kročili ste na privatni posed – dobacila je devojka umesto odgovora.

– Odmah da ste napustili moje zemljište!

Ovaj je besno odmeri ne verujući da njegovi ljudi još uvek nisu preuzeli kontrolu. Hteo je nešto da kaže, ali ga je Džordan Skinner sprečio.

– Čuli ste šta je dama kazala, zar ne? Sada se gubite!

Pored Remzija je sedeo Sajmon Njuberi.

– Džordan, vi sedite na prilično vrućoj stolici – dobacio je besno. Bilo bi bolje da siđete ako nećete da se opečete!

No, mršavi revolveraš nije obratio pažnju na njegovu primedbu.

– Obojici dajem trideset sekundi! – odvratio je ljutito. – Ako ne poslušate, Remzi je prvi na nišanu!

Ne rekavši ništa, ovaj okrete kola i krenu.

XI

Majk Piterson je sedeo za stolom svoje novoizgrađene kuće, tik uz nalazište i čekao. Zabrinuto je razmišljao o svemu šta bi se te večeri moglo dogoditi, svestan da je Holidej gotovo sam nasuprot velikoj bandi naoružanoj do zuba.

Obradovao se kada se Holidej pojavio na vratima.

– Dok, baš sam razmišljao o vama. Hajdete, kafa je još topla.

– Ne odbijam – odvratio je Holidej sedajući.

Neko vreme su ćutali, a onda Džordžijanc upita:

– Kako ide sa formiranjem odreda za pozornike? Koliko ih se javilo?

Piterson se namršti.

– Samo nekoliko. Ljudi se plaše pa se izgovaraju najrazličitijim razlozima. Ali neću odustati...

Holidej rezignirano odmahnu glavom.

– Uvek je tako. Znam, ljudi su veoma čudni jer misle da neko drugi treba da uređuje stvari za njih. Eto, ovde ima bar pet stotina ljudi sposobnih da nose oružje. Hm... mogli

bi da srede Remzijeve revolveraše kao od šale.

– Da, to je tačno. Baš sam razmišljao o tome da krenem tamo i ponovo razgovaram sa ljudima. Pokušaću da ih ubedim.

Holidej im nije ništa rekao sluteći unapred kako će se sve završiti.

* * *

Doson Beker je upravo dojahao u dvorište „Biver” ranča i kliznuo iz sedla. Po Holidejevoj preporuci radio je na imanju Melani Pakston i bio veoma zadovoljan.

– Uđite, Dosone, večera će vam se ohladiti – pozvala ga je devojka.

Prišao joj je ćutke i zbunjeno se nakašljao.

– Gospođice, jeste da nisam dugo kod vas ali želim nešto da vas zamolim. Da li biste mi dali dva slobodna dana?

– Zbog čega?

– Znate... radi se o Doku Holideju. Mislim da mu je potrebna pomoć. Sam je i...

– Zar u gradu nije formiran odred pozornika? – prekinula ga je nestrpljivo.

– O tome se i radi, gospođice. Ne verujem da će od toga nešto biti što znači da će ostati sam... A ako on propadne raspašće se ceo grad. Zato mislim da mu je potrebna pomoć svakoga ko želi da mu je pruži.

– Jesi li čuo, Lendone? – upita devojka sedokosog kauboja koji im je u međuvremenu prišao.

– Čuo sam i smatram da je u pravu. Imate li protiv da i ja pođem?

– Idemo svi – dobaci Melani odlučno. – Znam da rukujem puškom kao i svaki muškarac i mogu biti od pomoći.

– Ali, gospođice...

Mlada žena podiže ruku.

– Idem i ništa me ne može zadržati. Osedlaćete mi konja dok Doson večera.

Za to vreme Alis Rendal se vraćala iz obilaska rudnika. Iznajmila je brvnaru nedaleko od kancelarije i sada se vraćala nazad pre nego što padne mrak. Razmišljajući o svemu što se desilo poslednjih dana, mehanički je skuvala kafu, sela pored prozora i posmatrala kako ostaci rumene svetlosti ustupaju mesto tamnim senkama.

Dole u naselju palila su se prva svetla. Majk Piterson se spustio niz padinu i ugledavši Prajsa, Karpen-tera i Klarensa zaustavio se pred poštanskom stanicom. Razgovarali su o onome što se događa i ubeđivali Prajsa da se mane oružja i ne ulazi u sukob. No, on se nije dao govoreći da nikada neće ostaviti partnera na cedilu. Nešto kasnije pridružila im se i Alis. Pošto se svima javila stala je pored Prajsa i upitala – Gde je Holidej?

– Nisam ga video – odvrati ovaj zabrinuto.

– Pogledajte tamo, ljudi! – dobacio je Linč i svi se okrenuše prema konjušnici..

– Šta je bilo? – upita Prajs nestrpljivo.

– Fišer se pakuje, ljudi. A kao što ste čuli, on se nikada dosada nije prevario.. Pratili su ga mnogo puta i utvrdili da nikada nije pogrešio. Znači, ako on odluči da napusti neki grad on je osuđen na propast.

– Ovo nije taj grad – pobunio se Prajs. – Siguran sam da ovoga puta taj tip greši.

Niko mu nije odgovorio.

Ljudi su bili zabrinuti sluteći skoropasnost. Osim toga, Holidej kao da je u zemlju propao.

– Nigde nema ni Njuberijevih revolveraša – dobaci Hjuz oprezno.

– Sklonio ih je sa ulice i verovatno nešto smeru.

– Zbilja – složio se Karpenter. – Ja sam to odmah primetio.

Naravno, ljudi nisu mogli da znaju da je Dok imao svoje razloge zbog kojih se povukao. Naime, iz iskustva je znao da se opasnost bliži i da će u sledećih nekoliko časova doći do prvog odmeravanja snaga. Zato je vremebao daleko od očiju, koristeći davno naučeni trik. Pritajen u senkama nadstrešnica proučavao je grad kao šahovsku tablu: uzimao je u obzir

sve ulice, uličice, otvorene i zatvorene sporedne izlaze. Proveravao je gde se može očekivati unakrsna vatra, a gde zaseda. Prema tome, mogao je da predvidi šta će se dogoditi kada dođe trenutak obračuna.

Stojeći u mračnoj ulici nedaleko od restorana razmišljao je o najrazličitijim metodama da se čovek obešhrabri, slomi ili ubije. Imao je dosta iskustva u ovakvim situacijama i znao šta treba preduzeti.

Ispred lokala „Poslednja kapljica” jedan čovek je kresnuo palidrvce i pripalio cigaretu.; ili je to možda bio signal..? Na drugoj strani ulice, kraj saluna „Zlatna žica”, neko je izašao kroz pomoćna vrata i ostao da sedi u senci drvenog pločnika. Da, bio je to Dejv Andervud!

Samo trenutak kasnije prepoznao je čoveka koji je pripalio cigaretu; bio je to Karson, pratilac Dosona Bekera u poštanskoj stanici u kojoj je ubijen Barber.

Dok je još neko vreme nepomično stajao, a onda prišao bliže glavnoj ulici, neprestano ostajući u senci. Video je kako je Majk Piterson ušao u restoran „Džuniper”, da bi iz istog restorana odmah izašao čovek i naslonio se na stub trema. Naravno, prepoznao je Timotija Snajdera!

Kratko je uzdahnio razmišljajući o mogućim razbojničkim planovima: možda će inscenirati puškaranje pri

čemu bi ga neko ustrelio greškom. A možda bi se pojavio i „zalutali metak”? Ukoliko bi se desilo nešto slično, Pitersonovi prijatelji ne bi mogli da se umešaju. Kakva zbrka planova, lica i mogućnosti...

Odjednom su se vrata restorana otvorila i Majk Piterson je izašao na pločnik. Dok se približio koliko god je mogao i izvukao kolt iz futrole.

Niko se nije ni pomerio. Osvetljena kroz vrata i prozore, ulica je delovala mirno i gostoljubivo. Ali, Dejv Andervud je stajao u blizini, Snajder je i dalje podupirao stub trema dok je Karson mirno pušio sa druge strane.

Osetivši klopku, Piterson je oklevao. Onda su se pomična vrata restorana otvorila i napolje su izašla još dvojica koja su stala odmah iza mladog gradonačelnika.

Dok je došao do same ivice, još uvek se držeći senke kućnog zida.

Najzad je jedan od razbojnika progovorio.

– Da li vi to agitujete za pravdu i zakon, gradonačelnice?

– Naravno – odvrati Piterson bez straha. – Bilo je krajnje vreme.

– To mi se dopada. U stvari, sviđa mi se što to čini jedan od najcenjenijih građana, zar ne momci?

– Naravno da cenimo – potvrdio je jedan od dvojice iza Pitersona. – Zbog toga smo i poneli jednu flašu kako bi nazdravili zajedno sa prvim

čovekom. Dakle, popićete sa nama, zar ne, gradonačelnice?

– Samo vi pijte! Ja trenutno nisam raspoložen.

– To je veoma neljubazno, mister. Verovatno smatrate sebe suviše finim da bi pili sa nama iz iste flaše? Jeste da nismo bogataši i nemamo zlata, ali smo hrabri i dobri momci i smatramo da bismo mogli zajedno da nazdravimo!

Holidej je osetio da se Piterson pre-mišlja. Da li da pije sa ovim ljudima ili ne? I ima li iza svega još nešto?

– Žao mi je, ali večeras zaista ne mogu – čuo je kako im odgovara.

– Dodite sutra do mene na čašicu jer sam sada strašno zauzet. To je razlog što moram odmah da krenem, momci.

– Čekajte malo!

– Piterson je pogledao u Timotija Snajdera, a onda u Karsona koji mu je prišao sa druge strane ulice. Osim toga, jasno je čuo kako se Dejv Andervud iza njega pokrenuo...

– Vi ne mislite da nam umaknete, gradonačelnice? – upitao je Snajder podsmešljivo. – Pošto nam se veoma retko događa da budemo u takvom društvu, moramo iskoristiti priliku do kraja.

– Naravno – dodao je Andervud i potapšao Pitersona po ramenu. Ne znam zašto smatrate sebe isuviše finim za naše društvo.

– Sada je dosta! – obrecnu se Piter-son koji je očigledno izgubio strpljenje. – Sklonite mi se s puta!

– Oho, ho, pa on zna i da se ljuti! A šta ćete učiniti ako se ne sklonimo? Hoćete pozvati u pomoć vašeg šerifa?

Neko je prsnuo u smeh.

– Gle, gle, gradonačelnik zna da se ljuti! – prokomentarisao je Snajder i gurnuo Pitersona prema Andervudu. Ovaj se iskezio, dohvatio mladića za ramena i ponovo gurnuo mladog čoveka na Snajdera.

Uvređen i ponižen, Piterson se nije opirao shvatajući da je u manjini i da će ga sada gaziti do kraja.

U tom trenutku na ulici se pojavio Prajs sa puškom na gotovs u ruci.

– Pustite ga i povucite se! – povikao je ljutito i privukao pušku k sebi želeći da povuče oroz. Ali, u istom trenutku odjeknuo je pucanj i Prajs se srušio na zemlju bez reči.

Dok se lecnu; dakle, tamo se nalazio Farmer, zaključio je, još uvek ne izlazeći iz zaklona.

Privučeni pucnjem, na prozorima su počeli da se pojavljuju radoznali građani.

– Hajdemo momci! – viknuo je Andervud glasno. – Jednog smo sredili, a drugi nam je u rukama! Pogledajte kako...

Nije završio rečenicu pošto je Holidej grmnuo iz tame.

– Snajdere, govori vam Holidej – čuo se njegov hladan metalni glas. – Bacite svoje opasače i dignite ruke uvis! Pazite, pratim svaki vaš pokret. Na raspolaganju imate trideset sekundi!

Timoti Snajder opsova nešto nerazumljivo i nevoljno skide opasač.

– I ti, Andervude! – naredio je Dok.

– Brzo! Svi ostali nestanite sa ulice!

Svi su otprilike znali gde se nalazi ali niko nije mogao da ga vidi. Osim toga, dobro su znali kakav je Dok Holidej i bili svesni činjenice da su njegove pretnje istinite i ozbiljne. Zato je Andervud ipak skinuo opasač i pažljivo ga bacio na zemlju.

– A sada siđi sa krova, Farmere! – viknuo je Džordžijanac. – Nemoj me terati da se penjem gore jer mi tako nešto ne pada na pamet. Zato biraj; ili metak ili oružje na ulicu!

Za to vreme Parson je nepomično stajao i piljio u mrak odakle je dolazio Holidejev glas.

– Prokletniče, mene ne možeš blefirati! – doviknuo je i potegao revolver.

Iz Holidejevog kolta sa drškom od slonovače suknuo je plamen i Parson je pao nauznak. Ipak, pokušao je još jednom da se uspravi ali bez uspeha.

U međuvremenu je Farmer sišao na ulicu.

– Za ovo ću te ubiti Holideje! – zaurlao je ljutito.

– U redu. Odmah ću ti pružiti šansu. Dakle, uzmi svoju pucaljku sa zemlje i napred!

– Šta? Neću valjda...

– Podigni pucaljku kada kažem! Podigni je inače ću te ustreliti ovog trena!

Bandit je hitro podigao oružje, a za to vreme Dok je izašao na osvetljeni deo ulice.

– Dakle, Farmere. Želiš da me ubiješ? Evo tu sam. Šta čekaš?

– Ja.... – razbojnik je počeo da se znoji.

– Pucaj ili baci oružje – doviknu Holidej hladno. – Ali, zapamti, ako sada baciš pucaljku moraćeš odjahati pre svitanja. Ukoliko to ne učiniš, čim te sledeći put ugledam ustreliću te kao psa.

Farmer je hteo da potegne oružje, a onda je još jednom pogledao svoga protivnika. Videvši nonšalantog čoveka sa osmehom koji ga je mirno posmatrao on se u trenu predomisli. Munjevito je odbacio kolt na zemlju, okrenuo se na peti i brzim korakom zamakao za ugao.

Holidej zadovoljno klimnu glavom.

– Piterstone, oduzmite tim ljudima revolvere – dobacio je mirno. – Kada to uradite pobrinite se za Lijama Prajsa. Mislim da je imao sreće i da rana nije tako teška.

Dok je mladi gradonačelnik opretno uzimao oružje Holidej se okre-

nuo oko sebe i nastavio istim, ravnodušno – ledenim glasom.

– Ovo je moj grad i ja tu izdajem naređenja, gospodo! Ako vam nešto nije jasno, slobodno pitajte mister Karsona. S druge strane, ako hoćete da radite ovde, onda uknjižite svoja nalazišta ili potražite posao. U protivnom hvatajte maglu! Gradski savet želi čist grad i ja ću ga obezbediti. A sada se gubite! Ako bilo koga od vas noćas budem video na ulici, ustreliću ga kao zeca!

Čim su se ljudi udaljili Holidej se ponovo povukao u senku. Kretao se tiho i gipko kao puma, provirio u svaki salun i osmotrio goste. Pola sata kasnije vratio se u kancelariju.

– Čestitam, mister Holideje – obratio mu se Linč. – Ko bi pomislio da je jedan čovek u stanju da sredi svu onu bagru?

– Kao što vidite, može. No, mora se priznati da je trenutak bio pogodan.

– Trebalo bi da odmah postavite i nekolicinu pomoćnika.

– Ne, Linče, ovaj posao treba da uradim sam. Ovo večeras je prošlo dobro, samo brinem za Prajsa...

Linč odmahnu rukom.

– Maločas je izašao dečaćić koga je poslao Piterstone. Kaže da je Prajs imao dosta sreće i da rana nije komplikovana. Previo ga je jedan lekarski pomoćnik koji je došao u grad pre nekoliko dana.

– To mi je drago – odvratio je sa uzdahom.

– Umorni ste?

– Izgleda – kazao je uz glasan uzdah. – Najbolje će biti da odmah odem na spavanje.

– U pravu ste, mister. Laku noć.

Otpozdravio je Dejvu i usput svratio u jedan salun u glavnoj ulici. U poslednjih sat vremena bilo je puno uzbuđenja tako da je želeo brendi pred spavanje.

Ušao je unutra i naslonio se na šank. Bio je opušten i ćutljiv, svestan da ga pomno prate mnogi pogledi. Pružajući mu piće, barmen ga odmeri sa divljenjem.

– Večeras ste izveli čudo, mister Holideje! Niko osim vas ne bi mogao da smiri onaj čopor vukova.

– Naleteli su na ono čemu se nisu nadali. To je bila greška... koju su platili.

– A šta mislite sada? Šta ćete sa ostalima?

– Neka oni misle o tome. Ja idem na spavanje.

Brzo je izašao napolje i natukao šešir na čelo. Ulice su bile tihe i mirne. Bez problema je stigao do hotela, popeo se u sobu jedva čekajući da se ispruži u udobnoj i čistoj postelji. Zaspao je čim je legao i mirno spavao sve do jutra. Kada se probudio nije odmah ustao, već je, po običaju, još malo leškario razmišljajući šta mu

predstoji. Posle jedno petnaestak minuta i nesvesno se osmehnuo.

Imao je i razloga za tako nešto: naime, došao je na ideju kako da ubrza tok događaja.

Odmah je osetio kako ga obuzima dobro raspoloženje, pa je posle oblačenja i jutarnje toalete seo i napisao nešto na parčetu papira. Posle toga je požurio do redakcije „Pionira” i tamo zatekao uvek užurbanog Hjuza.

– Oh, dobro jutro, Holideje! Otkuda vi tako rano?

– Posao, Hjuze, posao. Možete li mi odštampati ovaj plakat... krupnim slovima?

– Krupnim? Dajte da vidim.

Dok mu je pružio papir. Kada je pročitao, Hjuze je zviznuo.

– Hej, ovo je nešto krupno! Mislite li da ćete uspeti?

– Trenutak je pogodan jer su još uvek zbunjeni.

– To je tačno... Samo ne zaboravite da su u pitanju sve sami asovi – dobio je Hjuze ređajući slog.

– Nisam zaboravio – odvratio je. Dok stojeći pored prozora i posmatrajući živost na ulicama.

Za to vreme Hjuze je vredno poslovaio, štamparska slova su lagano klizila u ležište i posle nekih pet – šest minuta sve je bilo gotovo.

– Hoćete li još neki komad, šerife?
– upitao je debeljko.

– Ne, jedan je sasvim dovoljan – odgovorio je Džordžijanac uzimajući plakat. Požurio je do restorana „Džuniper” ispred koga se nalazila oglasna tabla na kojoj je vlasnik isticao dnevni jelovnik dok su na njenom drugom delu ljudi ostavljali razna obaveštenja. Drškom revolvera prikucao je plakat za oglasnu tablu, a onda ušao u restoran i naručio doručak.

– Prženu šunku sa jajima i dosta kafe! – dobacio je vlasniku i krenuo ka uglu gde je već doručkovao Ajzak Linč.

– Šta ste to objavili, mister Holidej? – upitao je radoznalo.

– Pročit ćete kada izađete. U svakom slučaju, recite Adamu da za danas i nekoliko narednih dana uključiti u saobraćaj još dodatnih kola... može i teretnih ako mu nedostaju putnička.

– Zašto? – upita Linč sa interesovanjem. – Povećaće se broj putnika?

– To će ga obradovati. Ali otkuda znate? Ah, pretpostavljam da je u vezi sa onim što je tamo napisano? – dodao je i pokretom glave pokazao na oglasnu tablu.

Jeli su u tišini mada se Dok pretvarao da ne primećuje Linčovu žurbu. Zato je bez reči klimnuo glavom kada mu je sagovornik rekao da nije za kafu jer ima jedan veoma neodložan posao.

Čim se našao napolju Ajzak Linč je požurio da pročita upadljiv plakat napisan krupnim slovima. U njemu je šerif obaveštavao građane da u mestu mora vladati red i mir, a svi oni koji ne mogu da se povinuju zakonu i redu treba odmah da napuste grad. Sledio je spisak od petnaest imena ljudi za koje nije bilo mesta u gradu, praćen šerifovim potpisom.

Linč je zadovoljno zviznuo kroz zube dok je neki čovek iza njega šaljivo dobacio – Treba kupiti mesto na groblju. Poskupeće.

Nešto kasnije Holidej se na vratima saluna „Oriental” sreo sa vlasnikom Solomonom. I pre nego što je uspeo bilo šta da mu kaže, debeli Solomon je klimnuo glavom obećavajući da će se pridržavati reda i voditi računa o gostima.

Dok mu je prijateljski mahnio rukom i krenuo dalje, iz saluna u salun ili pak u kockarnicu. Reakcije su bile različite; neki vlasnici su se bunili, drugi su pretili ili su tiho gundali. Sve u svemu, svi su shvatali da dolazi neki novi period i malo zazirali od tog čudnog čoveka ledenoplavih očiju o kome su se ispredala čitave bajke.

Pored toga slučaj je hteo da se desi još nešto što je dodatno uplašilo sve one koji su razmišljali samo o tome kako da prekrše zakon. Naime, u šatoru kockarnici Hantera Šorta se

zadržao nešto duže, ćaskajući sa vlasnikom kome je imponovalo kada mu je Dok rekao da, „koliko on zna, čuveni Šort nikada nije varao niti je uhvaćen kao varalica”. To je delovalo na iskusnog Hantera Šorta koji se zatim sporečkao sa kockarom Filipom Kariljom. Nadobudan i mlad, ovaj je prvo izvredao Doka, a zatim ga izazvao na dvoboj. Naravno, sve se završilo tako što je telo Filipa Karilja posle nekih pola sata odneto na groblje. Kada se vraćao, Dok se gotovo sudario sa Brajanom Fosterom.

Ljut i iznerviran, Foster je počeo da se podsmeva njegovom naređenju tvrdeći da „nikome neće predati oružje, ali ni otići iz grada”.

Staložen kao i uvek, Holidej ga je neko vreme mirno slušao, a onda... onda ga je sudbina ponovo iskušala. Ljudska glupost i lakomislenost ponovo ga je naterala na dvoboj, ponovo je stajao kao kip i pratio drhtanje banditovih kapaka, ponovo je osetio pravi trenutak i munjevito povukao i ponovo čuo glasove pune divljenja koji su govorili „neverovatno, pravo u srce”.

Ne obraćajući pažnju na gužvu i reči pune strahopoštovanja, Dok je odmerio nepomično Fosterovo telo i okrenuo se prema Snajderu.

– Do sutra da napustiš grad, jesi li me razumeo? Do tada neću da te vidim, ni sa oružjem ni bez oružja! Jasno?

Snajder je kao ošamućen potvrdno klimnuo glavom. Sa nevericom je gledao Fosterovo telo opruženo na zemlji. Idol koga je smatao nepobedivim ležao je u prašini, mrtav.

Gomila je još uvek stajala i čekala.

– Savetovao bih svima čija su imena na listi da napuste grad! – kazao je Holidej glasno. – Ko neće da ode, imaće posla sa mnom. Ovo je akcija čišćenja koja će biti dovedena do kraja i kada se ona završi Svejzi će postati grad mira, reda i zakona.

Okrenuo se i hitrim korakom otišao do saluna. Brendi je dobio pre nego što je rekao bilo šta, a sa svih strana su pljuštale pohvale i čestitanja. On je sve to mirno podneo znajući da stvari još nisu gotove. Naime, ostala su dvojica najgorih: Remzi i Sajmon Njuberi sa svojim ljudima.

Otpuhnuo je dim i pogledao prema vratima koja su se naglo otvorila.

– Mister Holideje, jedna dama želi da razgovara sa vama!

– Dosone? Zaista mi je drago što vas vidim. Koja dama je u pitanju? Verovatno moja prijateljica Alis koja...

Zastao je u pola rečenice jer se na vratima pojavila Melani Pakston.

Iako je čula da je pomenuo ime druge žene Melani se blago osmehnula.

– Mister Holideje, kako ste? Da li ste povređeni?

– Ne, nisam. Samo... nisam očekivao da vas vidim ovde, Melani. Zna-

te, borba još nije gotova pa bi stoga bilo najbolje da se vratite na ranč.

Devojka se uozbilji.

– Mislili smo da vam je potrebna pomoć... Doson je želeo da dođe, a i Lendon takođe. Onda sam i ja zaključila da bi bilo dobro da pođem sa njima. Dakle, sada ćemo biti ovde ako nemate ništa protiv.

– Protiv? – ponovi iznenađeno ponovi Holidej. – Ne bi upotrebio taj izraz za ono što mislim. A mislim da ste postupili plemenito i lakomisleno. Zar verujete da možete ostati među okorelim revolverašima? Ne, to nikako. Morate se skloniti odavde – dodao je, a onda se obratio Linču.

– Jeste li videli Njuberija?

– Od tog tipa ni traga – odvrati ovaj. – Već satima niko nije vide ni njega ni njegove revolveraše.

Prišavši mu bliže, Holidej mu je dao potrebna uputstva. Zatim je stigao Doson, nešto kasnije Prajs, Ovens i Karpenter da bi se na kraju pojavio i Majk Piterson. On se odmah izvinio Holideju.

– Tek sada mi je jasno da je rešenje koji ste vi predlagali – pravo. Da, da, shvatio sam da se sa zlom može obračunati beskompromisno i direktno. I... zaista mi je žao ako sam izazvao neke probleme, Dok.

Džordžijanac odmahnu rukom.

– Sve je u redu. Vi ste pošten i pristojan čovek, Pitersone. Samo niste

imali dovoljno iskustva što često onemogućava čoveka da sagleda stvari na pravi način. Nego, hajdete da se dogovorimo! Svako će dobiti zadatak i proveriti određene ljudi. Imamo vesti da su neki otišli, na primer Njuberi i njegova banda. Dakle, proverićemo šta je sa ostalima.

Jedan po jedan ljudi su žurnim korakom izlazili, zadovoljni i srećni što mogu da pomognu Holideju i učestvuju u ovom poslu. Kada su svi izašli Dok i Melani su ostali sami.

– Čas obračuna se bliži – najzad je rekao Džordžijanac.

– Mirni ste? – upita devojka uplašeno, sa čudom posmatrajući Doko-vo bezizražajno lice.

– Naravno da sam miran. Nego, da sada ozbiljno porazgovaramo, Melani. Shvataš da je ovde opasno i da oboje možemo stradati. Zato treba da se skloniš na sigurno.

– Hoću, samo još nešto da vas pitam, mister. – Čula sam da...

U tom trenutku vrata su se otvorila i na njima se pojavila plavokosa Alis.

– Ja... da li je slobodno, Holideje?

– Naravno, Alis. Gde ste vi? Da znate da sam se već zabrinuo.

Ona se osmehnu.

– Došla sam da vam nešto javim, ali nisam sigurna da li smem... – zastala je i ispitivački odmerila Melani.

Holidej je tek tada shvatio.

– Oh, naravno da smete! Ovo je Melani Pakston, moja dobra prijateljica. Dovala je svoje prijatelje da mi pomognu i ostala. Pre nego što si ušla pokušao sam da joj objasnim koliko je ovde opasno za sve, a naročito za mlade devojkke.

Alis klimnu glavom.

– U pravu ste, Dok. I ja... došla sam da vam kažem da Remzi nije odustao. Eno, čeka vas u salunu.

– To je prava informacija. Zaista ti hvala, Alis.

Devojka zastade.

– Ti... vi ćete se obračunati sa njim Dok.

– Naravno, devojko. Čim se vrate glasnici i izviđači, odlazim u salun.

– To je neophodno?

– Tako bi se moglo reći. A sada treba da se pobrinem za vašu sigurnost, moje dame.

* * *

Bio je lep i sunčan dan. Posle dva, tri dana ležanja Holidej je mogao da ustane i popne se u sedlo. Obračun sa Remzijem i njegovom bandom nije bio nimalo lak, ali prijatelji su

mu pomogli, Ipak, na kraju se stvar razrešavala samo između njega i Remzija. I ovoga puta je bio bolji, ali je i sam ranjen. Dobio je laku groznicu pa je morao da se odmori i miruje bar jedan dan.

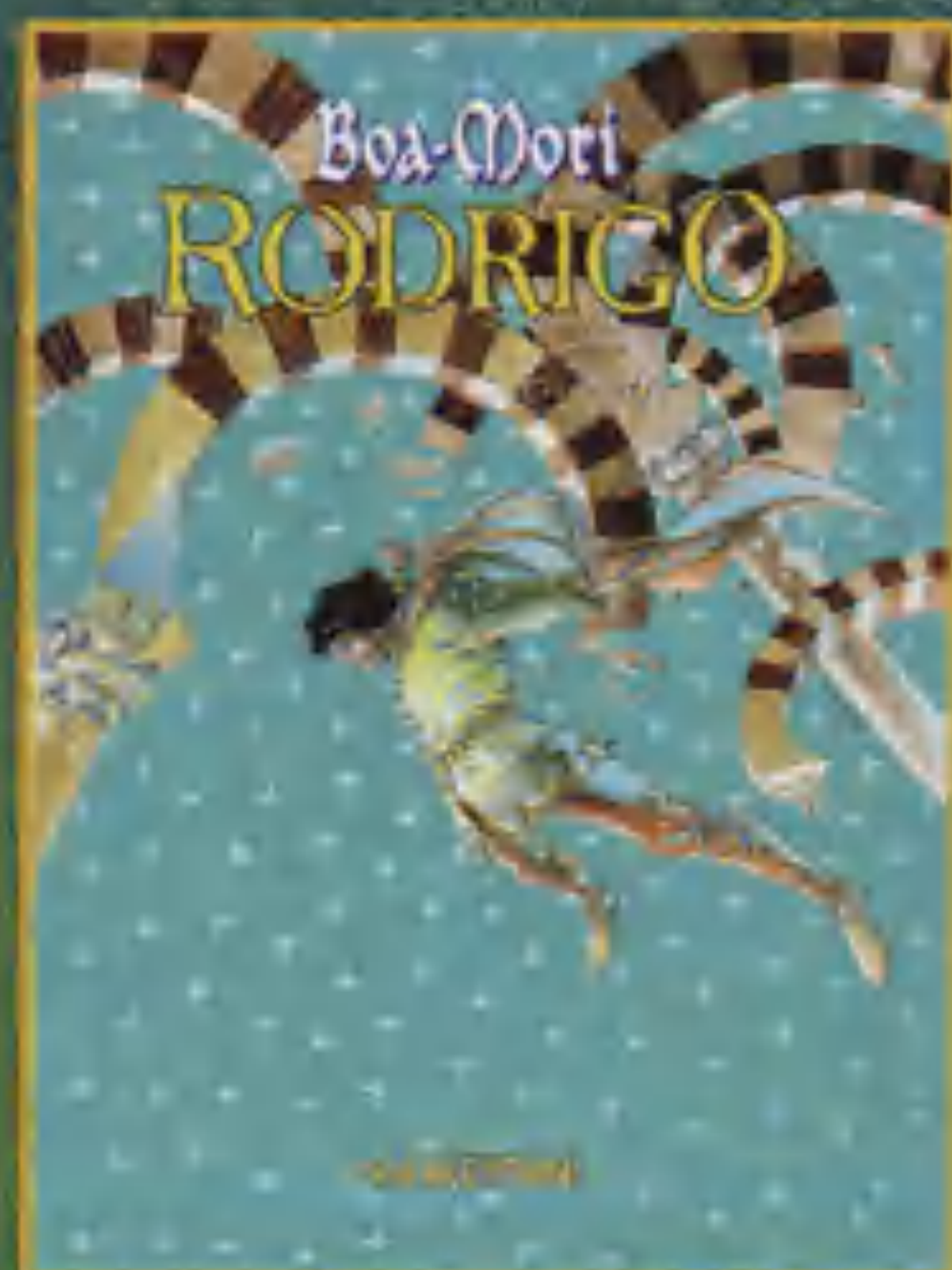
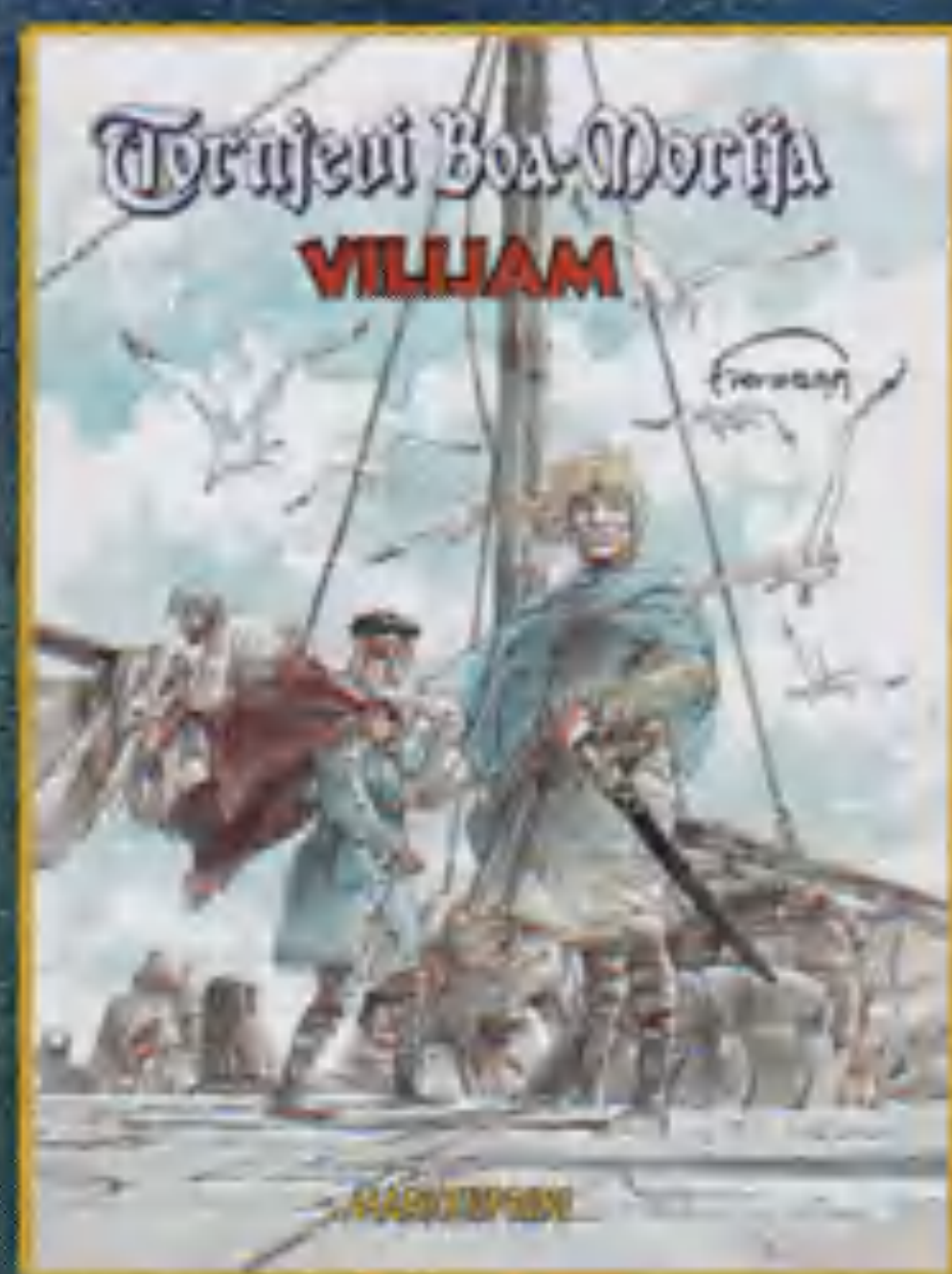
Sada mu je bilo bolje i mogao je da krene.

Uporan kako samo on zna i ume, odoleo je svim molbama da ostane, pozivima da produži svoje šerifovanje, odmara se na ranču ili postane direktor u rudniku. Ljudi sa kojima je postao prijatelj bili su divni, ali on je sada, kada je Svejzi postao grad mira, morao dalje.

Zvale su ga nepoznate daljine kojima nije mogao da odoli.

Sklopio je oči i pred sobom video dva ženska lika. Ali, onda se prenuo i ugledao kako se sunce rađa nad planinom. Veličanstven prizor ga je toliko obuzeo da se nije ni okrenuo da pogleda Svejzi koji je još uvek spavao mirnim snom.

KRAJ

KOMPLET: 40 SVESKI

SVAKOG MESECA

MARKETPRINT

POTRAŽITE NAŠA REDOVNA IZDANJA

informacije na telefon:
021 443 400

ISSN 0353-0000

00531

9 770353 000002